

ΚΑΤΑΡΤΙΣΙΣ

«Τοῦτο δὲ καὶ εὐχόμεθα, τὴν ὑμῶν κατάρτισιν» (Β' Κορινθ. ιγ', 9)

Ἡ Εἰκὼν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Κοιμήσεως Θεοτόκου Ψαρῶν, τὴν ἐπονομαζομένην «Παναγία ἢ Ψαριανή».

Τεύχος 11ον ΙΟΥΛΙΟΣ - ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2013

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΙΟΥ, ΨΑΡΩΝ & ΟΙΝΟΥΣΣΩΝ

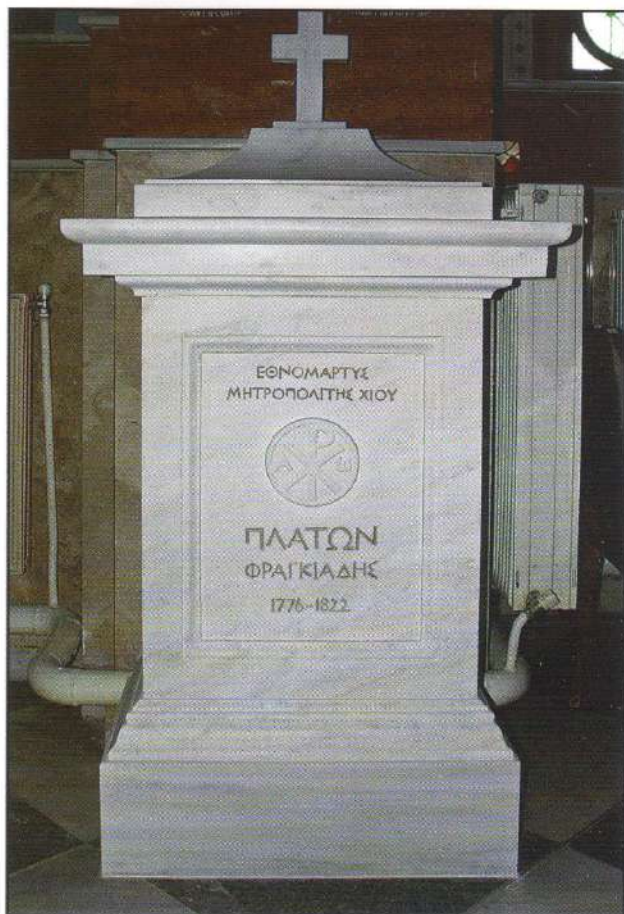
ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΔΕΛΤΙΟ
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΚΑΤΑΡΤΙΣΕΩΣ

ΧΙΟΣ

Τά σεπτά λείψανα
τοῦ Ἐθνομάρτυρος Μητροπολίτου Χίου
Πλάτωνος Φραγκιάδου,
εἰς τό Σύνθρονον
τοῦ Ἱεροῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ Χίου
(19.06.2013).

Ἡ λάρνακα με λείψανα
τοῦ Ἐθνομάρτυρος Μητροπολίτου Χίου
Πλάτωνος Φραγκιάδου,
εἰς τὸν Ἱερὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν Χίου.

Πρό τῶν Ἱερῶν λειψάνων
τοῦ Ἐθνομάρτυρος Μητροπολίτου Χίου
Πλάτωνος Φραγκιάδου.¹

* * *

Κέντησε τώρα τόν κορμό τοῦ πληγωμένου σχίνου
κι ἄσε νά στάξει καθαρό τό δάκρυ στήν καρδιά Σου
μαστιχοφόρος εὐωδιά λούζει τά λείψανά Σου.
Δεσπότη Ἐθνομάρτυρα, εὐλόγα τά παιδιά Σου.

Αὔρα Σοῦ φέρνει δροσερή ἢ ἀρμύρα τοῦ πελάγου
πού αἰγνουσιώτικο σκαρί σώζει τό σκηνωμά Σου
Εσύ 'σαι ὁ καπετάνιος μας κί ὄλοι μας στά κουπιά Σου.
Δεσπότη Ἐθνομάρτυρα, εὐλόγα τά παιδιά Σου.

Κοίτα τήν Δόξα, Πάτερ μου, πού περπατεῖ μονάχη
σ' Ἀνάβατο καί Μελανιός, στά ἥρωικά Ψαρά Σου,
ὅπου φυλοῦν βιγλάτορες τά θεία νάματά Σου.
Δεσπότη Ἐθνομάρτυρα, εὐλόγα τά παιδιά Σου.

Περπάτησε Πατέρα μας στ' Ἁγιοῦ Μηνᾶ τά πάτη.
Βλέπεις σημάδια ἱστορικά ἀπό τά πρόβατά Σου,
πού σφάχτηκαν μαρτυρικά στό ὀλοκαύτωμά Σου;
Δεσπότη Ἐθνομάρτυρα, εὐλόγα τά παιδιά Σου.

Καί τέλος ρίξε μιά ματιά καί στόν διάδοχό Σου
τρέμουν τά γόνατα, Σεπτέ, κάτω ἀπό τήν σκιά Σου,
εἶν' ὁ Σταυρός πολύ βαρύς, καῖνε τά αἵματά Σου.
Στόν Γολγοθᾶ πού ἀνέβηκες, νά πορευθῶ σιμά Σου.

¹. Πονηθέν ὑπό τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Χίου, Ψαρῶν καί Οἰνουσσῶν κ. Μάρκου, ὅστις καί ἀπήγγειλεν αὐτό κατά τήν μετακομιδῆν τῶν λειψάνων εἰς τόν Ἱερόν Μητροπολιτικόν Ναόν Χίου (19.6.2013).

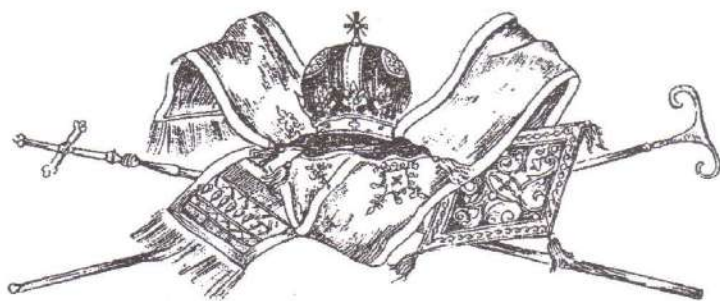
ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ
ΔΙΑ ΤΟΝ ΕΘΝΟΜΑΡΤΥΡΑ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΝ ΧΙΟΥ
ΠΛΑΤΩΝΑ ΦΡΑΓΚΙΑΔΗΝ

*

Πλάτων γαίην σφόδρα φιλήσας πατρίδα, βρόκχῳ
θνήσκει, ἠνορέην δείξας πᾶσι κλυτήν,
Χριστὸς δ' αὐτῷ δὴ νέμεν ἄφθορον τὸ στέφος, κῆπον
Ἐδὲμ ἀνοιγνύς οἱ καὶ μονὰς οὐρανόους.

* * *

Τό ὡς ἄνω ἐπίγραμμα εἶναι ἠρωσελεγεῖον, ποιηθέν ὑπὸ τοῦ Ἐλλογιμωτάτου κ. Ἰωάννου Πολέμη, Καθηγητοῦ τῆς Βυζαντινῆς Φιλολογίας τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ Ἐθνικοῦ καὶ Καποδιστριακοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καὶ ἀναγράφεται εἰς τὴν ἐν τῷ Ἱερῷ Μητροπολιτικῷ Ναῷ Χίου λάρνακα, εἰς ἣν εὐρίσκονται Σεπτὰ Λείψανα τοῦ Ἐθνομάρτυρος Μητροπολίτου Χίου Πλάτωνος Φραγκιάδη.

ΜΗΝΥΜΑ

Τοῦ Ἐξοχωτάτου κ. Αντωνίου Σαμαρᾶ

Πρωθυπουργοῦ τῆς Ἑλλάδος

στή Δοξολογία γιά τήν ἀνακομιδή τῶν Ἱερῶν Λειψάνων

τοῦ Ἱεροεθνομάρτυρος Μητροπολίτου Χίου

Πλάτωνος Φραγκιάδου

Χίος, 19 Ἰουνίου 2013

Σεβασμιώτατε,

Ἀγαπητοί Χιώτες

Σέ ἐποχές κρίσεων, οικονομικῶν, δημογραφικῶν καί κυρίως κρίσεων ἀξιῶν, τό ἔργο καί ἡ πορεία φωτισμένων προσωπικοτήτων ὅπως ὁ Ἱεροεθνομάρτυς Μητροπολίτης Χίου Πλάτων ὁ Φραγκιάδης, πρέπει νά παραδειγματίζει ὅλους μας. «Ἐάν μή Κύριος οἰκοδομήσῃ οἶκον τῶν ἀρετῶν, μάτην κοπιῶμεν» ἀναφέρει ὁ ψαλμός τοῦ Δαυίδ. Ὅλα τά σπουδαῖα ἐγχειρήματα οἰκοδομοῦνται μάταια ἂν δέν στηρίζονται σέ Ἀλήθεια, Ἀρετή καί Τόλμη.

Τό ἔνδοξο νησί τῆς Χίου εἶναι παράδειγμα πρὸς μίμηση. Πρωτοπόροι στήν Ἑλληνική ναυτιλία οἱ ἀξιοί ναυτικοί τῆς Χίου τιμοῦν τήν Πατρίδα μας σέ κάθε γωνιά τοῦ πλανήτη, ἀποδεικνύοντας τή διαχρονικότητα τῆς δύναμης τῶν Ἑλλήνων. Μέ αὐτό καθημερινά κατά νοῦ, πασχίζουμε νά ἀλλάξουμε τήν εἰκόνα τῆς πατρίδας μας στό ἐξωτερικό καί στό ἐσωτερικό, ὄχι μέ λόγια καί ρηχές δηλώσεις, ἀλλά μέ ἔργα οὐσιαστικά, μέ πράξεις καθοριστικές γιά τό μέλλον τοῦ τόπου καί γιά τό αὐριο τῶν νέων.

Σήμερα καί μέσα ἀπό τή δική σας πορεία, βλέπω τοὺς Ἑλληνες καί πάλι περήφανους. Εἶναι ἐθνική ἀνάγκη νά σχεδιάσουμε τό μέλλον, μέ παράδειγμα τίς θυσίες τῶν προγόνων μας.

Πιστεύω στό πολύτιμο ἔργο τῆς Ἐκκλησίας, μιᾶς κιβωτοῦ ἀγάπης, ἐνότητας καί ἀλληλεγγύης, γιατί φωτίζει τόν δρόμο ὅλων μας. Κι ἐσεῖς, Σεβασμιώτατε, αὐτό τό κάνετε πράξη κάθε μέρα, μέ αὐταπάρνηση, μέ αὐτοθυσία.

Εἶμαι σίγουρος, ὅτι ἐνωμένοι ὅλοι οἱ Ἕλληνες, τελικά θά νικήσουμε καί σ' αὐτόν τόν ἀγώνα. Μαζί μέ ἔμπνευση καί μέ δουλειά!

Ὁ Πρωθυπουργός

Ἀντώνιος Κ. Σαμαρᾶς

ΜΗΝΥΜΑ

τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου
Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος
κ. ΙΕΡΩΝΥΜΟΥ

ἐπί τῇ μετακομιδῇ τῶν λειψάνων τοῦ ἱεροεθνομάρτυρος
Μητροπολίτου Χίου Πλάτωνος Φραγκιάδου
(Χίος, 19^η Ἰουνίου 2013)

Σεβασμιώτατε ἐν Χριστῷ ἀγαπητέ ἀδελφέ, Μητροπολίτα Χίου,
Ψαρῶν καί Οἴνουσσῶν κ. Μᾶρκε,

Σεβαστοί πατέρες καί ἀγαπητοί ἀδελφοί μου,

Μέ συγκίνηση συμμετέχουμε στή σημαντική αὐτή ἡμέρα
γιά τή μαρτυρική καί ἀγιοτόκο Ἐκκλησία τῆς Χίου, ἡ ὁποία διήνυ-
σε μακρά ἱστορία ἀγῶνων καί δοκιμασιῶν. Ἡ χιακή γῆ εὐλογήθη-
κε πλουσίως ἀπό τόν Θεό. Ἐσπάρη μέ τόν σπόρο τοῦ Εὐαγγελίου,
ἀγιάστηκε μέ τό αἷμα τόσων μαρτύρων καί τώρα λαμπρύνεται μέ
τή χάρη τῶν ἱερῶν τους λειψάνων, τά ὁποῖα «οὐ κατέκρυσεν, ἀλλ’
οὐρανός ἐπαξίως αὐτά ὑπεδέξατο καί λαμπρῶς ἐδόξασεν».

Ἡ σημερινή μετακομιδή τῶν σεπτῶν ὀστέων τοῦ προκατό-
χου σας κατά τούς χρόνους τῆς μεγάλης σφαγῆς, ἱεροεθνομάρτυ-
ρος Μητροπολίτου Χίου Πλάτωνος Φραγκιάδου, μᾶς πληροῖ μέ ἱε-
ρές μνημες, μᾶς ἐνώνει καί μᾶς εὐλογεῖ, στηρίζει, φωτίζει καί κα-
θοδηγεῖ τά βήματά μας. Ἡ θυσία του ἐντάσσεται στόν μακρῦ κα-
τάλογο τῶν κληρικῶν πού συνέβαλαν μαρτυρικῶς στόν ἐθνικό
φόρο τοῦ αἵματος. Ἡ Ἐκκλησία ἀνέκαθεν ἐστάθη ὑπέρ τῶν τέ-
κνων Της ὡς ἡ ἐθναρχοῦσα καί ἐσταυρωμένη μητέρα, ἡ ἐπισυνά-
ξασα ὑπό τίς σωστικές Της πτέρυγες τούς κινδυνεύοντες νεοσ-
σοῦς Της καί, ὅσες φορές κατέστη ἀναγκαῖο, ἔφθασε μέχρι τοῦ ση-
μείου νά θυσιασθεῖ προκειμένου νά ζήσουν τά παιδιά Της. Ἡ Ἐκ-
κλησία μας ἀγωνίστηκε, ἀγωνίζεται καί θά ἀγωνίζεται στό ὄνομα
τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ καί μέ τόν πιό ἱερό σκοπό: τό ἦθος τοῦ Σταυ-
ροῦ, μέ τήν πίστη τῆς Ἀναστάσεως.

Τά τελευταῖα χρόνια ἡ χώρα μας κλονίζεται ἀπό εὐρεῖα καί
δεινή κρίση. Τί νά ποῦμε ὁμως καί γιά τήν ἐποχή τοῦ Πλάτωνος

Φραγκιάδου, ὁ ὁποῖος ἔπρεπε νά ἀκολουθήσει τήν ὁδὸ τῆς ἱερῆς του ἀποστολῆς σέ συνθῆκες οἰκτρότατες καί ἀσυγκρίτως πιό ἀνηφορικές ἀπὸ τίς σημερινές. Μέσα στήν ἱστορία ὁ λαός μας ἀγωνίστηκε μέ μεγάλες δυσκολίες, ἐλλείψεις καί κινδύνους· καί ἐπέτυχε. Ἐπέτυχε, ὅπως οἱ τίμιοι μάρτυρες μέ τήν πρόνοια τοῦ Θεοῦ, νά μὴν κυριευθοῦν οἱ δυνάμεις τους ἐμπρός στίς δοκιμασίες· νά μείνουν καί «ἐν ἀσθενείαις» ἰσχυροί, χάρις στόν Χριστό πού τούς ἐνδυνάμωνε.

Ὅφείλουμε, συνεπῶς, νά προχωροῦμε στήν οὐσία τοῦ μαρτυρίου, γιατί τότε αὐτό δῆκναι πλῆρως τήν σημασία του. Ἐνα γνώρισμα τοῦ μαρτυρίου εἶναι ὅτι ἀνατρέπει τή δεδομένη ἱεράρχηση τῶν ἀξιῶν. Οἱ μάρτυρες δέν ζοῦν γιά τούς ἑαυτούς τους, ἀλλά θυσιάζονται γιά τόν Χριστό καί τήν Ἐκκλησία, δηλαδή γιά τούς ἄλλους. Αὐτό εἶναι καί τό μήνυμα πού μπορεῖ νά μᾶς δώσει ἡ ἱερή μνήμη τοῦ Μητροπολίτου Πλάτωνος Φραγκιάδου στήν ἐποχή μας. Αὐτή τήν ἐποχή τῆς συγχύσεως, καλεῖται ὁ καθένας ἀπό ἐμᾶς νά γίνει μάρτυρας τῆς ἀλήθειας στή ζωή του. Σήμερα, δόξα τῷ Θεῷ, δέν ἔχουμε μαρτύριο αἵματος, ἔχουμε ὅμως ἄλλα μαρτύρια, πού μπορεῖ νά μὴν εἶναι τόσο ἐπώδυνα, ἀλλά ἀποτελοῦν ἐξ ἴσου ἄθλους τῆς ψυχῆς, τό νά εἶναι δηλαδή κανεῖς μάρτυρας μέ τίς ἔννοιες πού εἶπαμε πρωτύτερα. Πρέπει νά ὀπλιστεῖ μέ ἐγκαρτέρηση, νά εἶναι ὅσο γίνεται ἀληθινός, νά ἔχει ρίζες γερές μέσα του καί ἰσχύ ἐσωτερική, γιά νά μπορέσει νά ἀνταποκριθεῖ στίς προκλήσεις τῆς ζωῆς. Τοῦτο εἶναι τό δίδαγμα τῆς ἱστορικῆς εὐθύνης πού μᾶς δίδεται σήμερα, καί ἀπευθύνεται πρῶτα ἀπ' ὅλα σ' ἐμᾶς τούς ἐπισκόπους καί πρὸς τίς πολιτικές ἀρχές, κι ἔπειτα στόν δοκιμαζόμενο κλῆρο καί λαό μας.

Γιά παράδειγμα, μεγάλο μέρος ἀνθρώπων καί ἱερέων καί σήμερα θυσιάζεται, προσπαθεῖ καί ἀγωνίζεται, μέ ἀποτέλεσμα νά γίνονται θαυμαστά ἔργα. Ὑπάρχουν ὅμως καί ἄλλοι πού κουράστηκαν, ἀπογοητεύθηκαν, ἀπομονώθηκαν ἢ ξέχασαν τήν ἀποστολή τους. Τό πιό βασικό στήν διακονία τοῦ θείου λόγου εἶναι ἡ διακονία στόν συνάνθρωπό μας, καί ἂν αὐτό δέν γίνει ἐφικτό, τότε δέν ἐπιτελέσαμε κανένα ἔργο. Τό τάλαντο πού μᾶς ἔδωσε ὁ

Θεός πρέπει νά τό αξιοποιήσουμε καί νά τό αποθέσουμε στό κοινό ιερό θυσιαστήριο, γιά νά ἐκκλησιοποιηθεῖ καί νά ὑπηρετήσῃ τό κοινό καλό.

Τοῦτο εἶναι, φρονῶ, καί τό νόημα καί ἡ ἀξία τῶν προκειμένων τιμίων λειψάνων καί τῆς μετακομιδῆς τους. Παραλαμβάνουμε ὅ,τι μᾶς ἄφησαν οἱ πατέρες μας καί προσθέτουμε τά καινούργια, ζωντανά στοιχεῖα πού βγαίνουν μέσα ἀπό τή ζωή τῶν ἀνθρώπων, καί προχωροῦμε, ὅλοι μαζί, ἀπό κοινοῦ, ἐνωμένοι στήν εὐθύνη, στό κοινό μας χρέος πρός τήν ἱστορία. Καί αὐτή ἡ ἱερή διαδικασία τῆς παραδόσεως προσκομίζει τήν ἀλήθεια πού σώζει.

Ἀδελφοί μου,

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἀγάπη, καί ἀγάπη σημαίνει ὑπέρβαση τοῦ ἐγώ. Ὅποιος θέλει νά ὑπηρετήσῃ τόν λόγο τοῦ Θεοῦ, πρέπει νά γίνῃ ἔσχατος, νά γίνῃ δοῦλος, νά ταπεινωθεῖ, γιά νά ὑπηρετήσῃ τούς ἀνθρώπους. Ἡ οὐσία τῆς διακονίας μας δέν εἶναι ἡ δύναμη, οὔτε ἡ δόξα, γιατί αὐτά, ὅπως καί ὅλα, ἀνήκουν στόν Θεό. Οἱ ἀνθρωποι τῆς Ἐκκλησίας δέν ἔχουν τήν δύναμη, ἀλλά τήν Χάρη τοῦ Θεοῦ. Ὅση ἀξία ὑπάρχει σέ αὐτό, ἔγκειται στήν σταυρική ζωή καί στήν ἀξία τοῦ μαρτυρίου καί τῆς μαρτυρίας τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτό πρέπει νά εἶναι τό μέτρο τῆς πορείας τοῦ καθενός μας.

Εὐχομαί ἡ παρουσία τῶν προκειμένων σεπτῶν λειψάνων τοῦ ἐνδόξου καί μαρτυρικοῦ προκατόχου σας νά παραμείνῃ φωτοφόρος καί νά διαλάμψει καί μέσα ἀπό τόν οἰκεῖο σας ἱστορικό Μητροπολιτικό Ναό ὡς ἀνεξάλειπτο θησαύρισμα εὐλογίας καί ἀγιάσματος, ὥστε νά συμπληρώνεται μέ πολλά, ἀγαθὰ καί σωτήρια ἔργα ἢ διακονία σας «πάσας τάς ἡμέρας τῆς ζωῆς» σας, μέ τήν εὐλογία τοῦ Κυρίου στήν εὐόδωση καί τήν καρποφορία της. Ὁ μαρτυρικός Μητροπολίτης Χίου Πλάτων Φραγκιάδης ἄς εἶναι ὁδηγός στή ζωή σας καί στή ζωή ὄλων μας.

Μετά θερμῶν εὐχῶν
Ὁ Ἀθηνῶν ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ

ΜΗΝΥΜΑ

Τοῦ Ἀρχηγοῦ Γ.Ε.ΕΘ.Α. κ. Μιχαήλ Κωσταράκου - Στρατηγοῦ

Σεβασμιώτατε,

Σᾶς εὐχαριστῶ θερμᾶ γιὰ τὴν ἰδιαίτερα τιμητικὴ πρόσκλησή σας νὰ ἀπευθυνθῶ πρὸς τοὺς κατοίκους τῆς μαρτυρικῆς καὶ ἠρωϊκῆς νήσου Χίου, μέ τὴν εὐκαιρία τῆς σημερινῆς τελετῆς.

Ὁ Ἱεροεθνομάρτυρας Μητροπολίτης Χίου Πλάτων Φραγκιάδης μέ τὴ στάση του καὶ τό μαρτύριό του κατὰ τὸν ἀγῶνα τῆς Ἐθνικῆς Παλιγγενεσίας καὶ κατὰ τὴ μαρτυρικὴ σφαγὴ τῶν κατοίκων τῆς Χίου ἔδωσε κορυφαῖο παράδειγμα Ποιμενάρχη πού θυσιάζεται γιὰ τό ποιμνιό του, ἐπιβεβαιώνοντας τὴν αἰώνια καὶ καθηγιασμένη σχέση μεταξύ τῆς Ἁγίας Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας μας καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ.

Σήμερα, χάρι στοὺς ἀγῶνες καὶ τίς θυσίες ἐκείνης τῆς ἐποχῆς, ἀπολαμβάνουμε τὰ ἀγαθὰ τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς προόδου, ἀλλὰ ἀντιμετωπίζουμε καὶ δυσκολίες, οἱ ὁποῖες κατὰ ἓνα μέρος ὀφείλονται καὶ στὴν ἀμβλυνοση τῶν ἐθνικῶν καὶ θρησκευτικῶν ἀξιῶν καὶ ιδεωδῶν καὶ στὴν ἀπομάκρυνση ἀπὸ τὴν Ἑλληνοχριστιανικὴ Παράδοση, παραγόντων πού διαμόρφωσαν στό πέρασμα τῶν αἰώνων τὴν ταυτότητα καὶ τὸν ξεχωριστό καὶ ἰδιαίτερο χαρακτήρα τοῦ ἔθνους μας.

Στὴν παροῦσα δύσκολη συγκυρία στρεφόμαστε σέ λαμπρὰ παραδείγματα τοῦ ἠρωϊκοῦ καὶ ἔνδοξου παρελθόντος μας, ὅπως ὁ πάνσεπτος Ἱεροεθνομάρτυρας Μητροπολίτης Χίου, προκειμένου νὰ ἀναβαπτίσουμε τὴν ἐθνικὴ καὶ θρησκευτικὴ μας μνήμη καὶ συνείδηση καὶ νὰ ἐπανέλθουμε στὴν πορεία πρὸς μιά νέα - τηρουμένων τῶν ἀναλογιῶν - «Παλιγγενεσία».

Γιὰ τὸν λόγο αὐτό, θεωρῶ ὅτι ἡ σημερινὴ τελετὴ ἔχει τεράστια συμβολικὴ ἀξία καὶ ἀποτελεῖ ὀρόσημο στὴν ἱστορία τῆς Χίου μας.

Εὐχομαι ὁ Πανάγαθος Θεὸς νὰ ἔχει πάντοτε ὑπὸ τὴν σκέπη Του τὴν μυροβόλο καὶ ἠρωϊκὴ Χίο καὶ τοὺς ὑπέροχους κατοίκους τῆς.

Μέ βαθύτατο σεβασμό

Μιχαήλ Κωσταράκος - Στρατηγός

ΜΗΝΥΜΑ

Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Χίου

κ. Μάρκου

ἐπί τῇ ἐνάρξει τῶν ἐργασιῶν τῆς Ὀμηρικῆς Ἀκαδημίας
εἰς Χίον

*

Αρ. Πρωτ. 1554

Ἐν Χίῳ τῇ 1ῃ Ιουλίου 2013

Αρ. Διεκπ. 584

Πρὸς

Τὴν Ἐλλογιμωτάτην

Μαρίαν - Ἐλευθερίαν Γιατράκου

Πρόεδρον τῆς Ὀμηρικῆς Ἀκαδημίας

Εἰς Ἀθήνας

Ἐλλογιμωτάτη,

Ἐχοντες στήν σκέψη μας τό λόγο, πού ὁ Ἅγιος Βασίλειος ὁ Μέγας διασώζει, ὅτι δηλαδή ὀλόκληρη ἡ ποίηση τοῦ Ὀμήρου εἶναι ἔπαινος τῆς ἀρετῆς, εὐλογοῦμε τίς ἐργασίες τῆς Ὀμηρικῆς Ἀκαδημίας στήν Μητρόπολή μας.

Εὐφραινόμεθα ἰδιαίτερος γιατί ὁ ὀμηρικὸς στίχος ἀναθάλλει καί στά πεδία τῆς ἐκκλησιαστικῆς γραμματείας ὡς ζῶσα ποιητικὴ παράδοση, καθ' ὅλη τὴν διάρκεια τῶν Βυζαντινῶν χρόνων καί πέραν ἀκόμη τούτων. Ἡ πάλλουσα γλῶσσα καί τό μέτρο τῶν ὀμηρικῶν ἐπῶν δέν παρέμεινε στό διδασκαλεῖο ἰγονιμοποίησε τὴν ἐκκλησιαστικὴν ποίηση καί τῆς προσέδωσε αἴγλη καί ἀρτιότητα, ὑψηλό καί ὑπερβατικὸ ὕφος, ποιητικὴ χάρη, δύναμη καί βαρῦτητα. Ἡ ἀκτινοβολία τοῦ ὀμηρικοῦ στίχου διεπότισε βαθέως καί ἐκτενῶς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ποίηση, κυρίως τὴν ἐπιγραμματοποιῖα τόσο στό λεξιλόγιο, ὅσο καί στή μετρικὴ μορφή, ἀποδίδουσα θαυμαστοὺς καρπούς.

Ἐλπίζουμε ὅτι καί ἡ διάσταση αὐτὴ θά ἀναδειχθεῖ μέσα ἀπὸ τίς ἐργασίες τῆς Ὀμηρικῆς Ἀκαδημίας, γιὰ τὴν ἐπίτευξη τῶν σκοπῶν τῆς ὀποίας ἐπικαλοῦμεθα δαψιλῆ τὸν φωτισμὸ τοῦ Παρακλήτου.

+ Ο ΧΙΟΥ, ΨΑΡΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΥΣΣΩΝ ΜΑΡΚΟΣ

Ἡ ἀργία τῆς Κυριακῆς

Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Χίου, Ψαρῶν καί Οἰνουσσῶν κ. Μάρκου.

Ἡ Ἐκκλησία εἰς τό πλαίσιον τῆς ποιμαντικῆς μερίμνης Της δι' ὅλον τόν πιστόν Λαόν, παρακολουθεῖ μέ ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον καί βαθύτατον αἶσθημα εὐθύνης καί τά ζητήματα τά ὁποῖα καθημερινῶς ἀντιμετωπίζει τό εὐλαβές ποιμνιόν Της. Εἰς τά ζητήματα αὐτά πρωταρχικήν θέσιν κατέχει ἐκεῖνο τῆς ἐργασίας, καθ' ὅσον εἶναι συνδεδεμένον, κατά τρόπον ἄμεσον, μέ τό δικαίωμα τῆς δημιουργικότητος, ἀλλά καί τοῦ βιοπορισμοῦ τῶν πολιτῶν. Ἡ εὐαισθησία τῆς Ἐκκλησίας εἰς τόν τομέα αὐτόν στηρίζεται εἰς τό θεόπνευστον βιβλίον τῆς Ἁγίας Γραφῆς, κατά τήν ὁποίαν ὁ Κύριος καί Θεός ἔδωσεν εἰς τόν ἄνθρωπον τήν ἐντολήν τοῦ ἐργάζεσθαι καί συγχρόνως καταχύρωσεν τά ἐκ τῆς ἐργασίας δικαίωμά του : «εἴ τις οὐ θέλει ἐργάζεσθαι, μηδέ ἐσθιέτω» (Β' Θεσσαλ., γ' 10).

Ὡς ἐκ τούτου διά τήν ἀνάπαυσιν τῶν ἐργαζομένων ἐκ τῶν κόπων των, ἀλλά καί διά τήν ἐλευθέραν ἄσκησιν τῶν θρησκευτικῶν καθηκόντων των καθιερώθη ἀπό τόν Μάρτιον τοῦ 321 μ.Χ. ὑπό τοῦ Αὐτοκράτορος καί Ἁγίου τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου ἡ ἡμέρα τῆς Κυριακῆς, ὡς ἡμέρα ἀργίας (Αἰκ. Χριστοφιλοπούλου, *Βυζαντινὴ Ἱστορία, τόμος Α', σελ. 135*). Ἡ καθιέρωσις αὐτῆ ἐξυπηρετεῖ τοὺς ὡς κάτωθι σκοπούς :

Συνιστᾶ τήρησιν τῆς ἐντολῆς τοῦ Θεοῦ διά τήν ἀφιέρωσιν μιᾶς ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος ἀποκλειστικῶς εἰς τόν Θεόν: «ἕξ ἡμέρας ἐργᾶ καί ποιήσης πάντα τά ἔργα σου, τῇ δὲ ἡμέρᾳ τῇ ἐβδόμῃ σάββατα Κυρίῳ τῷ Θεῷ σου» (Ἐξόδου κ' 10). Διά τόν Χριστιανικόν κόσμον ὡς ἡμέρα ἀφιερωμένη εἰς τόν Θεόν ὠρίσθη «ἡ μία τῶν Σαββάτων», ἡ ἡμέρα τοῦ Κυρίου, ἡ Κυριακὴ ἡμέρα.

Ἀποτελεῖ κεκτημένον δικαίωμα τῶν ἐργαζομένων, τό ὁποῖον κατεκτήθη μέ μακροχρονίους ἀγῶνας διά τήν βελτίωσιν τῆς ποιότητος τῆς ζωῆς των.

Δίδει τήν εὐκαιρίαν ἐνισχύσεως τῆς συνοχῆς τῆς οἰκογενείας. Τά μέλη τῆς οἰκογενείας ἔχουν τήν δυνατότητα διά περισσοτέραν ἐπικοινωνίαν εἴτε κατά τήν διάρκειαν τοῦ Κυριακάτικου γεύματος, εἴ-

τε κατά τās διαφόρους οικογενειακās έκδηλώσεις, τās όποίας πραγματοποιοῦν κατά τήν ήμέραν αὐτήν.

Συμφώνως πρός τά προαναφερθέντα, ισχύει σήμερον καί εις τήν Χώραν μας ή άργία τής Κυριακῆς δι' όλον τόν έργαζόμενον κόσμον.

Η κατά τήν ήμέραν τής Κυριακῆς έβδομαδιαία άνάπαυσις τών έργαζομένων καθιερώθη νομοθετικώς παλαιόθεν, καί μάλιστα από τοῦ έτους 1909, διά τοῦ νόμου ΓΥΝΕ/1909. Μεταγενεστέρως κατοχυρώθη καί υπό τής Διεθνοῦς Συμβάσεως τής Γενεύης, ή όποία έκυρώθη εις τήν Ελλάδα διά τοῦ Ν. 2990/1922. Η έν λόγω Διεθνῆς Σύμβασις έχει σήμερον ισχύν νομοθετικήν, βάσει τοῦ άρθρου 28 τοῦ Συντάγματος, καί ώς έκ τούτου φρονοῦμεν ότι δέν εἶναι δυνατή οὔδέ ή διά νόμου κατάργησίς της.

Επίσης, άν καί ή Κυριακή άργία έθεωρήθη άρχικώς ώς άργία διά λόγους άφορώντας εις τήν έβδομαδιαίαν σωματικήν άνάπαυσιν τοῦ έργαζομένου, δέν εἶναι έντούτοις έκτός πραγματικότητας καί ή άποψις κατά τήν όποίαν, εις μίαν Χώραν κατοικουμένην κατά τήν συντριπτικήν πλειονότητα τών κατοίκων της από Χριστιανούς Όρθοδόξους (άρθρον 3 τοῦ Συντάγματος), ή Κυριακή άργία άποσκοπεῖ καί εις τήν παροχήν εις τούς Όρθοδόξους τής δυνατότητος άνεμποδίστου άσκήσεως τών θρησκευτικῶν των καθηκόντων καί ειδικώτερον τής λατρείας πρός τόν Θεόν κατά τās αρχάς τής Όρθοδόξου Χριστιανικῆς Πίστεως, γεγονός τό όποιον άποτελεῖ ειδικήν, τήν σπουδαιότεραν, ίσως, έκδήλωσιν τοῦ δικαιώματος θρησκευτικῆς έλευθερίας. Καί τό δικαίωμα τοῦτο κατοχυρώνεται, ώς γνωστόν, διά τοῦ άρθρου 13 τοῦ Συντάγματος, τό όποιον όρίζει, εις τήν παράγραφον 2 ότι ή λατρεία πρέπει νά τελῆται «άνεμπόδιστα».

Επομένως, ή Κυριακή άργία κατοχυρώνεται, διά τήν πλειονότητα καί μάλιστα τήν συντριπτικήν τών κατοίκων τοῦ έλλαδικοῦ χώρου καί ώς άτομικόν δικαίωμα, ή προσβολή τοῦ όποίου εἶναι άντισυνταγματική καί άνεπίτρεπτος, μή συντρέχοντος λόγου, έξ ὧσων από τό Σύνταγμα (άρθρον 13 παράγραφος 2) προβλέπονται (δημοσία τάξις, χρηστά ήθη), ό όποίος θά έδικαιολόγει τήν κατάργησίν της. Αντιθέτως επιβάλλεται ή διατήρησις της καί από τό άρθρον 21 παράγραφος 3 τοῦ Συντάγματος, τό όποιον όρίζει ότι : «Τό Κράτος μεριμνά για τήν υγεία τών πολιτῶν...», ή δέ Κυριακή άργία έχει θεσπισθῆ καί διά

τήν διατήρησιν τῆς σωματικῆς καί πνευματικῆς υγείας τοῦ ἐργαζομένου.

Ἄν καί ἡ Κυριακή ὡς ἀργία τῶν ἐργαζομένων κατοχυρώνεται ὡς ἀτομικόν δικαίωμα, ἀνεκοινώθη ἡ κατάργησις αὐτοῦ, διά ἑπτὰ Κυριακάς τοῦ ἔτους. Ἡ Ἐκκλησία ἐνδιαφερομένη ζωηρῶς, ἐν τοῖς πλαισίοις τῆς ἀδιαπτώτου ποιμαντικῆς μερίμνης αὐτῆς διά τό Χριστεπώνυμον πλήρωμα, περί τοῦ ἐν λόγῳ θέματος καί κυρίως ἐνδιαφερομένη, ὅπως παρέχεται εἰς τοὺς ἐν τῇ Χώρα ἡμῶν ἐργαζομένους ὁ ἀπαιτούμενος χρόνος πρὸς ἀνάπαυσιν καί πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν θρησκευτικῶν αὐτῶν καθηκόντων, ἀπευθύνεται πρὸς πάντα ἀρμόδιον μέ τήν ἐλπίδα ὅτι θέλει ἐνδιαφερθῆ διά τό θέμα τοῦτο καί περιφρουρήσει τό ἐκ τῶν πρώτων ἀλλά καί σπουδαιότερων κατακτήσεων τῶν ἐργαζομένων ἀτομικόν δικαίωμα, ἤτοι τό δικαίωμα τῶν ἐργαζομένων νά ἀπολαύουν τήν ἀργίαν τῆς Κυριακῆς. Ἐλπίζομεν ὅτι μέ τήν διακρίνουσαν τοὺς ἀρμοδίους σύνεσιν καί εὐθυκρισίαν, τόν σεβασμόν καί τήν εὐπείθειαν εἰς τάς διδασκαλίας τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ πυλῶνα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, θά ἀποτραπῆ πᾶσα παρέκκλισις ἐκ τῶν τεθεσπισμένων καί παγιωθέντων.

* * *

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΦΥΛΛΟ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟ ΠΡΟΝΟΙΑ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΧΙΟΥ, ΨΑΡΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΥΣΣΩΝ
κ. ΜΑΡΚΟΥ

- Εκδότης: Η ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΙΟΥ, ΨΑΡΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΥΣΣΩΝ.
- Απευθύνεσθε: «ΚΑΤΑΡΤΙΣΙΣ» - Γερά Μητρόπολις Χίου, Ψαρῶν καί Οἰνουσσῶν - Κων. Ἀμάντου 24, Τ.Κ. 82100 - ΧΙΟΣ.
- Ἡ «ΚΑΤΑΡΤΙΣΙΣ» διανέμεται δωρεάν.
- Δεκτές αὐτοπροαίρετες δωρεές ἀναγνωστῶν, ὑπέρ τοῦ κατηχητικοῦ καί φιλανθρωπικοῦ ἔργου.

ΒΑΣΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ ΤΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

Η ΑΥΤΑΠΑΡΝΗΣΗ ΚΑΙ ΑΡΣΗ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΠΑΥΛΟ

*Τοῦ Πανοσιολ. Αρχιμανδρίτου κ. Καλλιστράτου Λυράκη
τ. Τεροκήρυκος Τερᾶς Αρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν.*

Ὁ ἀπ. Παῦλος, ὁ ὁποῖος ἀξιολόγησε κατά Χριστόν τά πράγματα τοῦ κόσμου, διακηρύττει: «Ἐγὼ ἔχω σταυρωθεῖ καὶ ἀποθάνει μαζί μέ τόν Χριστό. Δέν ζῶ πιά ἐγώ, ὁ παλαιός ἄνθρωπος, ἀλλά ζεῖ μέσα μου ὁ Χριστός».¹ Καί καυχᾶται: «Μή γένοιτο ποτέ ἐγὼ νά καυχηθῶ γιά τίποτε ἄλλο, παρά γιά τό ὅτι γιά μένα ἔλαβε δούλου μορφή καί σταυρώθηκε γιά τή σωτηρία μου ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Μόνο καύχημά μου εἶναι τοῦ Κυρίου ὁ σταυρικός θάνατος, μέ τήν πίστη δέ στόν θάνατο αὐτόν ἔχει νεκρωθεῖ καί ἔχει χάσει τή δύναμή του ὡς πρός ἐμέ ὁ κόσμος. Ἀλλά καί ἐγὼ ἔχω νεκρωθεῖ ὡς πρός τόν κόσμο».²

Ναί. Ἡ αὐταπάρνηση τοῦ ἀπ. Παύλου εἶχε φθάσει σέ τέτοιο ὕψος, ὥστε νά βιώνει μιά σταυροαναστάσιμη ζωή. Γιατί ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν ἦταν νεκρός ὡς πρός τήν ἁμαρτία, καθόν χρόνο ὁ Χριστός ζοῦσε ἐντός του καί ἀγίαζε τήν ὅλην ὑπαρξή του καί διακονία του.

Ἡ διάθεση αὐτή τῆς καρδιάς τοῦ Παύλου πρέπει νά γίνει κτῆμα κάθε χριστιανοῦ, πού θέλει νά ἐλευθερωθεῖ ἀπό τήν ἁμαρτία. Ἄλλωστε αὐτός ὁ συνεχῆς καί ἀδιάλειπτος ἀγώνας διεξάγεται κάτω ἀπό τά βλέμματα ἀνθρώπων καί ἀγγέλων καί ἀγωνοθέτης του εἶναι ὁ θεάνθρωπος Κύριος, ὁ Ὁποῖος ἔπαθε στό Σταυρό γιά τή λύτρωση τῶν ἁμαρτωλῶν ἀνθρώπων. Καί ὁ Ἐσταυρωμένος Κύριος δέν παρακολουθεῖ ἀμέτοχος καί ἀπαθῆς τούς ἀγωνιζόμενους, ὅπως συμβαίνει μέ τούς κριτές τῶν ἀθλητικῶν ἐπιγείων ἀγώνων. Ὁ Κύριος μετέχει ἐνεργῶς στόν «καλόν ἀγῶνα», διότι ἐνισχύει μέ τήν

¹. «Χριστῶ συνεσταύρωμαι ἡ δὲ οὐκέτι ἐγώ, ζῆ δὲ ἐν ἐμοί Χριστός» (Γαλ. στ' 4).

². «Ἐμοί δὲ μή γένοιτο καυχᾶσθαι εἰ μή ἐν τῷ σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δι' οὗ ἐμοί κόσμος ἐσταύρωται καὶ ἐγὼ τῷ κόσμῳ» (Γαλ. στ' 4).

πανσθενουργό Χάρη Του μυστικῶς τούς πιστούς καί ἔτσι προπαρασκευάζει τή νίκη, τήν ὁποία ἤδη ἔχει κερδίσει γι'αυτούς μέ τό προσωπικό θεῖο Πάθος Του καί τήν Ἀνάστασή Του.

2320. Καί ὁ ἱερός Χρυσόστομος ἐνθερμα προτρέπει τούς πιστούς νά σηκώσουν τόν σταυρό τῆς αὐταπάρνησης, ἐνῶ παράλληλα τούς φιλοτιμεῖ μέ τό νά τούς ὑπενθυμίζει τήν ἀφατη πατρική ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ὁ Ὅποιος πάντοτε κλίνει τό οὖς Του μέ εὐμένεια πρὸς τά πλάσματά Του, ὅταν ἐκεῖνα μέ τήν προσευχή Τόν παρακαλοῦν. Γράφει, λοιπόν, ὁ ἱερός Πατήρ:

2323 «Θά ἤθελα, μαζί μέ τόν Παῦλο νά μπορούσα νά λέω ὅτι «μέ τήν πίστη σ' Αὐτόν, ὁ κόσμός ἔχει σταυρωθεῖ ὡς πρὸς ἐμένα καί ἐγώ ὡς πρὸς τό κόσμος», ἀλλά δέν μπορῶ, διότι εἶμαι κυριευμένος ἀπό διάφορα πάθη. Γι'αυτό συμβουλεύω καί σᾶς, καί μάλιστα πρὶν ἀπό σᾶς τόν ἑαυτό μου, νά σταυρωθοῦμε ὡς πρὸς τόν κόσμος καί νά μή ἔχομε τίποτε τό κοινό μέ τή γῆ, ἀλλά νά ἐπιθυμοῦμε μέ ἐνθουσιασμό τήν οὐράνια πατρίδα καί τή δόξα καί τά οὐράνια ἀγαθά, τά ὁποῖα πηγάζουν ἀπό ἐκεῖ... Γι'αυτό καί ὁ Προφήτης ἔλεγε: «Δέν θά φοβηθῶ τά κακά, διότι Ἐσύ εἶσαι μαζί μου» (Ψαλμ. κβ'4). Καί σ' ἄλλη περίπτωση ὁ ἴδιος ὁ Θεός ἔλεγε: «Ἐγώ εἶμαι Θεός, ὁ Ὅποιος βρίσκομαι κοντά καί ὄχι Θεός, ὁ Ὅποιος βρίσκεται μακριά» (Ἱερ. κγ'23). Ὅπως ἀκριβῶς, λοιπόν, οἱ ἁμαρτίες μᾶς ἀπομακρύνουν ἀπό τόν Θεό, ἔτσι καί οἱ ἀρετές μᾶς φέρνουν κοντά Του. Διότι λέγει: «Μόλις ἀρχίσεις νά μιλάς ἐσύ, ἐγώ θά πῶ ἡ νά, εἶμαι παρών» (Ἠσ. νη'9). Ποιός πατέρας θά ἦταν ποτέ δυνατό νά ἀνταποκριθεῖ τόσο εὐκολα στό κάλεσμα τῶν παιδιῶν του; Ποιά μητέρα εἶναι τόσο προετοιμασμένη καί περιμένει συνεχῶς, μήπως καί τήν ζητήσουν ποτέ τά παιδιά της; Δέν ὑπάρχει κανείς, οὔτε πατέρας, οὔτε μητέρα, μόνο ὁ Θεός στέκεται καί περιμένει συνεχῶς μή τυχόν καί τόν καλέσει κάποτε κάποιος ἀπό τούς δούλους του καί οὐδέποτε ὁ Θεός παρήκουσε αἴτημά μας, πού ἔγινε ὅπως ἔπρεπε. Γι' αὐτό λέει: «Ἐνῶ ἀκόμη θά μιλάς σύ, δέν περιμένω νά τελειώσεις καί ὑπακούω ἀμέσως στό αἴτημά σου».³ Ἀλλά ἀκόμη ἄρση τοῦ σταυροῦ εἶναι καί

³. «Ἐβουλόμην καί μετά Παύλου δύνασθαι λέγειν, ὅτι «δί' οὐ ἐμοί κόσμος ἐσταύρωται, ἀλλά τῷ κόσμῳ», ἀλλ' οὐ δύναμαι, ποικίλοις πάθεσι κατεχόμενος. Διό παραινῶ καί ὑμῖν, καί πρό γε ὑμῶν ἐμαυτῷ, σταυρωθῆναι τῷ κόσμῳ, καί

τό καθῆκον. Τό καθῆκον δέν εἶναι παιχνίδι. Δέν εἶναι κάτι τό εὐκολο. Ἡ ἐκπλήρωσή του ζητεῖ συχνά κόπο καί ἰδρώτα. Απαιτεῖ συνέπεια, πού κουράζει τόν ἄνθρωπο. Τό καθῆκον ἀπαιτεῖ θυσίες, ἀκόμη καί μέχρι θανάτου ὀρισμένες φορές. Καί γιά νά τό ἐκπληρώσει κανεῖς πρέπει νά ὑπερνικήσει τό ἐγώ του καί τή φιλαυτία του. Νά λησμονήσει ἴσως καί τά διακαιώματά του. Νά ἀγρυπνήσει καί νά λιώσει σάν λαμπάδα, γιά νά ἀνταποκριθεῖ στό χρέος τῆς ἀποστολῆς του. Ὁ χριστιανός ἐκπαιδευτικός π.χ., ὁ εὐσυνειδήτος ἰατρός, ἡ ἀδελφή νοσοκόμος, ὁ ὑπάλληλος πού κατέχει ἐμπιστευτική ἀποστολή, οἱ χριστιανοί γονεῖς, ἀλλά καί καθένας πού ἀσκεῖ ἕνα ἔργο, ὅλοι πρέπει νά αἰσθάνονται τήν ἱερότητα καί τήν εὐθύνη τοῦ ἔργου, τό ὁποῖο ἐπιτελοῦν. Καί τό καθῆκον τους νά τό ἐκπληρώνουν μέ αὐταπάρνηση, μέ πνεῦμα αὐτοθυσίας, μέ ἀπόφαση νά φθάσουν καί μέχρι θανάτου ἀκόμη.

Καί ἄλλα στοιχεῖα πού συνιστοῦν τήν ἄρση τοῦ σταυροῦ.

«Κακοπάθησον ὡς καλός στρατιώτης Ἰησοῦ Χριστοῦ», ἔλεγε ὁ ἀπ. Παῦλος πρὸς τόν μαθητή του τόν Τιμόθεο (Β' Τιμ. β' 3), ὁ ὁποῖος εἶχε ἐπωμισθεῖ τό καθῆκον νά ποιμαίνει τήν Ἐκκλησία τῆς Ἐφέσου. Μάλιστα. Τό καθῆκον γιά τούς πιστούς εἶναι συνυφασμένο μέ τήν κακοπάθεια. Εἶναι ἕνα εἶδος σταυροῦ, πού πρέπει νά εἴμαστε πρόθυμοι νά σηκώνουμε μέ ὑπομονή καί καρτερία κατά τό παράδειγμα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.

Ἐπίσης σταυρός, τόν ὁποῖο ζητεῖ ὁ Κύριος νά σηκώνουμε, εἶναι οἱ δοκιμασίες καί οἱ θλίψεις τῆς ζωῆς. Διότι στήν παροῦσα ζωή δέν ἔρχονται ὅλα τά γεγονότα εὐνοϊκά καί εὐχάριστα. Δέν ἐπικρατεῖ

μηδέν κοινόν ἔχει πρὸς τήν γῆν, ἀλλά τῆς ἄνω πατρίδος ἐρᾶν, καί τῆς ἐκεῖθεν δόξης καί τῶν ἀγαθῶν. Διά τοῦτο καί ὁ προφήτης ἔλεγεν· «οὐ φοβηθήσομαι κακά, ὅτι σύ μετ' ἐμοῦ εἶ» καί αὐτός πάλιν ὁ Θεός· «Θεός ἐγγίζων ἐγώ εἰμι, καί οὐχί Θεός πόρρωθεν». Ὅσπερ οὖν «αἱ ἁμαρτίαι διῴστων ἡμᾶς ἀπ' αὐτοῦ, οὕτω καί αἱ δικαιοσύναι συνάγουσιν ἡμᾶς πρὸς αὐτόν· «ἔτι γάρ λαλοῦντός σου, φησιν, ἐρῶ, ἰδοὺ πάρεμι». Ποῖος πατήρ οὕτως ἂν ὑπακούσειέ ποτε τοῖς ἐγγόνοις; ποῖα μήτηρ οὕτως ἐστὶ παρασκευασμένη καί διηνεκῶς ἐστηκυῖα, μή ποτε καλέσειε αὐτήν τά παιδιά; Οὐκ ἐστὶν οὐδεὶς, οὐ πατήρ, οὐ μήτηρ· ἀλλ' ὁ Θεός διηνεκῶς ἐστηκεν ἀναμένων, εἴ τίς ποτε καλέσειεν αὐτόν τῶν οἰκετῶν, καί οὐδέποτε καλεσάντων ἡμῶν ὡς δεῖ, παρήκουσε. Διά τοῦτο φησὶν· «ἔτι λαλοῦντός σου οὐκ ἀναμένω σε πληρῶσαι, καί εὐθέως ὑπακούω» (Ε.Π.Ε. 1,196 - 198).

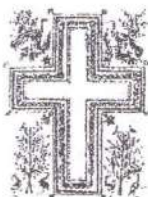
πάντοτε γαλήνη και αιθρία στη ζωή. Αλλά έρχονται και σύννεφα και τρικυμίες. Παρουσιάζονται ασθένειες, αποτυχίες, δοκιμασίες, που γεμίζουν την καρδιά του ανθρώπου με πόνο και πικρία. Ανατρέπουν τα σχέδια και τους υπολογισμούς και φέρνουν αναστάτωση. Έρχονται θλίψεις και θάνατοι, που βυθίζουν στο πένθος και τη λύπη.

Μπροστά στα θλιβερά αυτά γεγονότα και οι πιστοί υποφέρουν, διότι είναι άνθρωποι και αυτοί. Θλίβονται, αλλά δεν συνθλίβονται. Δεν απελπίζονται. Δεν τά βάζουν με τον Θεό και δεν γογγύζουν έναντίον Του. Σηκώνουν τον σταυρό της δοκιμασίας με υπομονή και είναι «την έλπίδι χαίροντες, την θλίψει υπομένοντες» (Ρωμ. ιβ' 12). Δηλαδή, η έλπίδα τους στα μέλλοντα αγαθά τους γεμίζει χαρά και τους βοηθεί να υπομένουν τις θλίψεις.

Γνωρίζουν οι πιστοί ότι οι θλίψεις άλλοτε μάς δίδονται από την θεία Πρόνοια για να γίνουμε ταπεινότεροι και να αισθανόμαστε την μικρότητα και την αδυναμία μας και να στηριζόμαστε περισσότερο στον Θεό. Άλλοτε πάλι προέρχονται από την κακία και την άδικία των ανθρώπων και άλλοτε οφείλονται στην δική μας άπροσεξία και ασθένεια.

Πάντως είτε κατ' αυτόν τον τρόπο είτε κατ' άλλον οι πιστοί σηκώνουν τον σταυρό τους με υπομονή και ειρήνη ψυχής. Και επιζητούν να έννοήσουν ποιά είναι τό σχέδιο του Θεού γιά αυτούς, δηλαδή τί ζητεί ό ούράνιος Πατήρ με την Α' ή Β' δοκιμασία που έπιτρέπει να τους έλθει. Και στον άνήφορο της ζωής τους έμπνέονται από τον Κύριο Ιησού, τον Πρώτο Σταυροφόρο.

Αυτή ή όλόψυχη απόφαση της θυσίας του παλαιού ανθρώπου, ή αναντίρρητη και με γενναίο φρόνημα έσταυρωμένη πορεία του χριστιανού, αυτός ό όλόψυχος πόθος να αντιγράψουμε ολοένα και περισσότερο τό πανάγιο παράδειγμα του σταυροφόρου Χριστού ένισχυόμενοι από την παντοδύναμη χάρη Του, όλα αυτά συνιστούν αυτό που όρίσαμε ως «άρση του σταυρού».

Η ΑΝΑΚΟΜΙΔΗ ΤΩΝ ΟΣΤΩΝ ΤΟΥ ΕΘΝΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΧΙΟΥ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΦΡΑΓΚΙΑΔΟΥ

(19.6.2013)

Τοῦ Κωνσταντίνου Χολέβα- Πολιτικοῦ Ἐπιστήμονος

Ἡ νῆσος Χίος, ἡ Ἱερά Μητρόπολις Χίου Ψαρῶν καί Οἰνουσσῶν καί τό Γένος ὀλόκληρο ἀποτίουμε φόρον τιμῆς στή ἱερά μνήμη τοῦ Ἐθνομάρτυρος Πλάτωνος Φραγκιάδου, Μητροπολίτου Χίου κατά τήν σφαγή τοῦ 1822. Ἡ ἀνακομιδή τῶν σεπτῶν ὀστών του δίδει καί σέ ἐμέ, τόν ταπεινό Μακεδόνα προσκυνητή, τήν ἀφορμή γιά νά ἀναβαπτισθῶ στά ἑλληνορθόδοξα ἰδανικά, τά ὁποῖα ἐκεῖνος ὑπηρέτησε, διακόνησε καί ἐκήρυξε. Καλούμεθα ὅλοι νά γευθοῦμε τά νάματα τῆς Χριστιανικῆς καί Ἑλληνικῆς παιδείας, τήν ὁποία ἔλαβε καί μετέδωσε. Νά κλίνουμε εὐλαβῶς τό γόνυ ἐνώπιον τῆς ἱεράς μνήμης του. Νά διδαχθοῦμε ἀπό τό μαρτύριό του. Νά θρηνησοῦμε καί πάλι γιά τά θύματα τῆς σφαγῆς καί τῆς καταστροφῆς. Ἀλλά καί νά λάβουμε μήνυμα ἐλπίδος καί αἰσιοδοξίας, διότι τό αἷμά του δέν πῆγε χαμένο. Σήμερα ἡ Χίος, μέ τήν βοήθεια τοῦ Θεοῦ εἶναι Ἐλεύθερη, Ὀρθόδοξη, Ἑλληνική.

Ὁ Ἐθνομάρτυς ἀγωνίσθηκε γιά τήν Πίστη καί τήν Πατρίδα καί ὡς λόγιος, καί ὡς Ἱεροκῆρυξ καί ὡς ποιμενάρχης. Διακόνησε τήν Πατριαρχική Ἀκαδημία ὡς σχολάρχης, διάδοχος τοῦ ἐπίσης Ἐθνομάρτυρος διδασκάλου τοῦ Μητροπολίτου Δωροθέου Πρωίου, ὁ ὁποῖος συνόδευσε στό μαρτύριο τόν Ἅγιο Πατριάρχη Γρηγόριο Ε'. Ἐμφύχωσε τόν λαό τοῦ Κυρίου καί μετέδωσε μέ κάθε τρόπο μηνύματα Ἐλευθερίας πνευματικῆς καί ἐθνικῆς. Ἀπό τήν πρώτη στιγμή ἔλαβε θέσιν ὑπέρ τοῦ Ἀγῶνος τῆς Ἐθνεγερσίας καί ἐκήρυξε τήν Ἐπανάσταση στήν Χίο. Συνεργάσθηκε μέ ἄλλους κληρικούς, μοναχοῦς καί ἀγωνιστές γιά τήν εὐόδωση τῆς ἐθνικῆς ὑποθέσεως.

Ήταν στό νησί του παρών, ὄρθιος καί ἀγέρωχος, ὅταν πάτησε τό πόδι του ὁ τουρκικός ὄλεθρος. Τότε πού ἄφωνη ἡ πεπολιτισμένη Εὐρώπη ἐπληροφορεῖτο τήν ἐκ βάθρων καταστροφή, δήωση καί ἐρήμωση τῆς νήσου τοῦ Ὁμήρου. Τότε πού ὁ μέγας λόγιος τῆς Γαλλίας Βίκτωρ Οὐγκώ ἔγραψε τούς περίφημους στίχους:

Τοῦρκοι διαβῆκαν χαλασμός, θάνατος πέρα ὡς πέρα

Τῆς Χίου τῶμορφο νησί μαύρη ἀπομένει ξέρα!

Ὁ Ἐπίσκοπος Πλάτων συνελήφθη καί ἐρρίφθη στά ὑπόγεια τοῦ Κάστρου τῆς Χίου μαζί μέ τόν διάκονό του Μακάριο. Ἐπί 41 ἡμέρες ἀνέμεναν καρτερικῶς τόν θάνατο. Βασανίσθηκαν, στερήθηκαν τήν τροφή καί τό καθαρό νερό, ἀλλά δέν λύγισαν. Ὁ καλός ποιμὴν τίθησι τήν ψυχὴν αὐτοῦ ὑπὲρ τῶν προβάτων. Ὁ Πλάτων Φραγκιάδης ὑπέμεινε ἀγόγγυστα μέ προσευχή καί θερμὴ πίστη πρὸς τόν Κύριο. Μετά ἀπό 41 ἡμέρες ἀπηγχονίσθη στήν πλατεῖα Βουνακίου τῆς πόλεως Χίου καί ἐτέθη ἐπικεφαλῆς τῆς χορείας ἀναριθμῆτων κληρικῶν καί λαϊκῶν τῆς Χίου, οἱ ὅποιοι ἐμαρτύρησαν ὑπὲρ πίστεως καί πατρίδος. Ἡ παρακαταθήκη του μένει εἰς τόν αἰῶνα καί ἀποτελεῖ ὁδηγὸ γιά κάθε Χιον, γιά κάθε ἀξιοπρεπεῖ Ἕλληνα, γιά κάθε Ὁρθόδοξο κληρικό.

Οἱ μαρτυρίες τῶν αὐτοπτῶν ἀναφέρουν ὅτι ὁ τουρκικός ὄχλος ζητωκραύγαζε κατά τόν ἀπαγχονισμό τοῦ Μητροπολίτου, τοῦ Διακόνου, τῶν λοιπῶν κληρικῶν καί προκρίτων. Γιά νά ἐξευτελίσουν ἀκόμη περισσότερο τό Ἱερό λείψανο τοῦ Μητροπολίτου οἱ Τοῦρκοι τοποθέτησαν στήν ἱερά κεφαλὴ του τουρκικό σαρίκι καί παρέδωσαν τά σώματα στοὺς Ἑβραίους πού τά ἔρριξαν στή θάλασσα.

Ἐπισκεπτόμενοι μέ εὐλάβεια τήν Χίο, τήν ἀκριτικὴ αὐτὴ περιοχὴ, ἀπέναντι ἀπὸ τίς αἱματοβαμμένες καί πλήρεις ἑλληνικῆς Ἱστορίας καί μνήμης μικρασιατικὲς ἀκτὲς, διακηρύσσουμε ὅτι ἐπιθυμοῦμε

τήν ειρηνική συμβίωση μέ ὄλους τούς γειτονικούς λαούς. Ἀλλά δέν ἀπεμπολοῦμε οὔτε σπιθαμή γῆς. Ἡ γῆ τῆς Χίου καί τῶν γύρω νησιῶν καί κάθε κομμάτι τῆς ἑλληνικῆς γῆς εἶναι γεμάτη ἀπό ὀστα μαρτύρων καί ἡρώων. Τήν πατρίδα οὐκ ἐλάττω παραδώσωμεν. Θά ἀγωνισθοῦμε ὄλοι, στρατός κληρός καί λαός ὑπέρ τῆς ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας καί τῆς ἐδαφικῆς μας ἀκεραιότητος, ἂν καί ὅποτε χρειασθεῖ. Στέλνουμε μήνυμα πρός τούς γείτονες: Εἴμαστε φιλειρηνικός λαός, ἀλλά ὄχι ἀφελής. Δέν ζητοῦμε ἐκδίκηση, ἀλλά ταῦτοχρόνως δέν διαγράφουμε τούς μάρτυρές μας ἀπό τήν Ἱστορική μνήμη.

Ὁ Ἐθνομάρτυς Πλάτων μέ τή γενναιότητά του ὑπενθυμίζει ποιά εἶναι ἡ ἀποστολή τοῦ Ὁρθοδόξου ποιμένος καί Ἐπισκόπου. Νά ἀγωνίζεται πνευματικῶς καί εἰρηνικῶς γιά τήν σωτηρία τῶν ψυχῶν τοῦ ποιμνίου του. Ἀλλά καί νά εἶναι πρῶτος σέ κάθε τίμιο ἐθνικό Ἀγῶνα. Νά εἶναι ἔτοιμος νά ἀποθάνει καί νά θυσιασθεῖ γιά νά δοξασθεῖ τό ὄνομα τοῦ Κυρίου καί τῆς γλυκυτάτης ἑλληνικῆς πατρίδος. Ὁ Πλάτων Φραγκιάδης ἀκολούθησε τό παράδειγμα τοῦ Γρηγορίου Ε', τοῦ Κυρίλλου Στ' τοῦ ἀπό Ἀδριανουπόλεως, τοῦ Κύπρου Κυπριανοῦ καί τῶν σύν αὐτῷ ἀναιρεθέντων κληρικῶν καί πολλῶν ἄλλων ποιμένων τῆς Ἀνατολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Στό σύγχρονο αὐτό μαρτυρολόγιο ἐνετάχθησαν ἀργότερα πολλοί ἄλλοι Ἱεράρχες. Κατά τήν Ἑλληνική Ἐπανάσταση, κατά τόν Μακεδονικό Ἀγῶνα, κατά τήν Μικρασιατική τραγωδία, κατά τήν ὑπό τῶν Νεοτούρκων γενοκτονία τῶν Ποντίων Ἑλλήνων. Ἡ ἔναντι τῆς Χίου κειμένη γῆ τῆς Ἰωνίας φυλάσσει ἱεροκρυφίως τό κατακρεουργηθέν ἅγιο λείψανο τοῦ Ἐθνοἱερομάρτυρος Χρυσοστόμου Καλαφάτη, Μητροπολίτου πρώην Δράμας καί μετέπειτα Σμύρνης. Αἰωνία ἔστω ἡ μνήμη ἀπάντων τῶν Ἐθνομαρτύρων Ἐπισκόπων, κληρικῶν καί ἡγουμένων!

Ίδιαιτέρα σημασία αποκτᾶ ἡ μνήμη καί ἡ θυσία τοῦ Ἐθνομάρτυρος σήμερα, κατά τή διάρκεια τῆς σοβούσης κρίσεως, τῆς ὁποίας ποικιλῶνυμες καί πολύπλευρες εἶναι οἱ φανερώσεις καί οἱ συνέπειες. Ἡ ἱερά σκιά τοῦ Ἐπισκόπου Πλάτωνος καί τῶν λοιπῶν ἔθνομαρτύρων τῆς Χιακῆς τραγωδίας τοῦ 1822 μᾶς θυμίζουν ὅτι αὐτός ὁ τόπος, αὐτός ὁ λαός ἀντιμετώπισε πολύ χειρότερα προβλήματα καί βαρύτερες καταστάσεις, ἀλλά ἐπέζησε καί ἀπελευθερώθηκε. Τοῦτο ὀφείλεται στήν Ἑλληνορθόδοξη αὐτοσυνειδησία τῶν προγόνων μας καί στήν ἀκλόνητη ἐμμονή τους σέ Χριστό καί Ἑλλάδα. Ἡ Ὁρθοδοξία, ἡ Γλῶσσα, ἡ φιλομάθεια, ἡ κοινοτική ἀλληλεγγύη, ἡ διαχρονική ἱστορική συνείδηση τῆς Ἑλληνικῆς συνέχειας, ἡ ναυτοσύνη μας, ἡ διάθεση γιά προσφορά, τό πνεῦμα αὐτοθυσίας, αὐτά ἦσαν τά πνευματικά ὄπλα πού μᾶς κράτησαν ὄρθιους. Ἀντιθέτως ὁ ὕλισμός, ὁ εὐδαιμονισμός, ὁ τυχοδιωκτισμός καί ἡ ἥσων προσπάθεια πού καλλιεργοῦνται ἀπό δῆθεν προοδευτικές ἰδεολογίες, ὀδηγοῦν μέ μαθηματική ἀκρίβεια σέ ἠθική καί οἰκονομική κρίση, σέ ἔκπτωση ἀξιῶν, σέ ἐθνική κατάθλιψη.

Ὅχι, δέν θά ἀπογοητευθοῦμε, δέν θά ἀπελπισθοῦμε. Δέν θά μᾶς καταβάλει ἡ κρίση τῆς ἐποχῆς μας. Μποροῦμε καί πρέπει νά τήν ξεπεράσουμε. Μέ ἐπίγνωση του παρελθόντος καί μέ προοπτική μέλλοντος κοιτάζουμε μπροστά καί προχωροῦμε. Ὁ Χαρίλαος Τρικούπης, ὁ ὁποῖος ἐκήρυξε τήν πτώχευση τοῦ 1893 ἦταν ὁ ἴδιος ὁ ὁποῖος διεκήρυξε ὅτι **Ἡ ΕΛΛΑΣ ΠΡΟΩΡΙΣΤΑΙ ΝΑ ΖΗΣΗ ΚΑΙ ΘΑ ΖΗΣΗ.**

Ὁ Ἐθνομάρτυς Πλάτων καί τά Ἑλληνορθόδοξα ἰδανικά του μᾶς δείχνουν τόν δρόμο τῆς τιμῆς καί τῆς ἀξιοπρεπείας.

ΑΙΩΝΙΑ Η ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ!

Ἀπὸ τὴν ἱστορία τῆς Νέας Μονῆς στὶς ἀρχὲς τοῦ 20^{οῦ} αἰῶνα.

Ἐνα χειρόγραφο τοῦ Κυρίλλου Τρεχάκη στὴ συλλογὴ Κων/νου Κανελλάκη

, τῆς κ. Ἀθηνᾶς Ζαχαροῦ-Λουτράρη, Δρ. Ἱστορίας

Στὴ Συλλογὴ ἐγγράφων τοῦ Κωνσταντίνου Κανελλάκη στὴ Βιβλιοθήκη «Κοραῆς» περιέχεται ἓνα σημαντικό χειρόγραφο τοῦ 1903 μὲ τίτλο «Βραχέα τινὰ πρὸς βελτίωσιν τῶν τῆς Ἱ. Νέας Μονῆς, Διοικητικῶν καὶ Οἰκονομικῶν, ἐγκριθέντα ὑπὸ τῆς Συνελεύσεως τῶν Πατέρων, γενομένης ἐν τῷ Ἱ. Ναῶ τῆς Μονῆς τῇ 25ῃ Σεπτεμβρίου, συναρμολογηθέντα ὑπὸ Κυρίλλου Τρεχάκη, προηγουμένου», τοῦ ὁποίου ἡ δημοσίευσή κρίνεται σκόπιμη, ἀφοῦ ἀναφέρεται στὸ λαμπρότερο ἱστορικὸ μνημεῖο τοῦ νησιοῦ μας¹.

Ὁ Κύριλλος Τρεχάκης (1846-1928), ὁ τελευταῖος ἀπὸ τοὺς διαπρεπεῖς μοναχοὺς κατὰ τὸν Γ. Βενιάδη, ἦταν ἀπὸ τὸ 1870 μέχρι τὸ 1923 ὁ Γενικὸς Γραμματέας τῆς Νέας Μονῆς, στὸ Μητρῶο τῆς ἀδελφότητος τῆς ὁποίας γράφτηκε τὸ 1857. Μὲ λαμπρὲς σπουδὲς Θεολογίας καὶ Φιλολογίας ὑπηρετήσε τὰ ἐκκλησιαστικὰ πράγματα τῆς Χίου ἀπὸ πολλὰς ὑπεύθυνες θέσεις. Τὸ 1884 ὀρίστηκε Πάρεδρος στὸ Ἐκκλησιαστικὸ καὶ Μεικτὸ Συμβούλιο Μητροπόλεως, προεδρεύων κατὰ τὴν ἀπουσία τοῦ Μητροπολίτη, τὸ 1888 ἔγινε Πρωτοσύγκελος καὶ ἀπὸ τὸ 1895 ὡς μέλος

¹ Ἀπὸ τὴ μεγάλη βιβλιογραφία γιὰ τὴν ἱστορία καὶ τὴν τέχνη τῆς Νέας Μονῆς στὴν περίπτωσή μας χρησιμοποιήθηκαν τὰ εἰδικὰ γιὰ τὸ θέμα κεφάλαια ἀπὸ τὰ: Ἱ. Μ. Ἀνδρεάδης, *Ἱστορία τῆς ἐν Χίῳ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας*, τ. Α, Ἀθήνα 1940, 233-276 καὶ τ. Γ, Ἀθήνα 1996, 186-190 (Πρωτοσύγκελλος Κύριλλος Τρεχάκης) καὶ Γ. Βενιάδης, *Ἱστορία τῆς Νέας Μονῆς*, τ. Α, Χίος 1968, σελ. 149-187.

Ὁ «Προηγούμενος» ἦταν τίτλος τῆς διοικήσεως. Στὴν κορυφὴ τῆς ἱεραρχίας ἦταν ὁ Ἡγούμενος-Καθηγούμενος, μὲ τοὺς Συμβούλους, οἱ ὁποῖοι εἶχαν χρηματίσει ἠγούμενοι (Προηγούμενοι) καὶ ἀποτελοῦσαν τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιο. Ἀκολουθοῦσε ὁ Γεν. Γραμματέας, οἱ Ἐφημέριοι, οἱ Ψάλτες, οἱ Γέροντες, ὁ Ἐκκλησιάρχης, ὁ Σκευοφύλακας καὶ πολλοὶ ἄλλοι ὑπεύθυνοι διαφόρων διακονημάτων.

Ἐπιτροπῆς τοῦ Πατριαρχείου ἀντιπροσώπευσε αὐτὸ σὲ διάφορα μέρη γιὰ ποικίλα ἐκκλησιαστικὰ θέματα.

Ὡς Τοποτηρητῆς τοῦ Μητροπολιτικοῦ θρόνου ἐπωφελήθηκε τῆς θέσεώς του καὶ ἐργάστηκε σκληρὰ γιὰ τὴν ἠθικὴ καὶ ὕλική ἐξύψωση τῆς Νέας Μονῆς, τὰ οἰκονομικὰ τῆς ὁποίας ἐπεχείρησε νὰ ἐξυγιάνει. Τὸ 1895 συμμετεῖχε ὡς μέλος τῆς Ἐπιτροπείας τοῦ Πατριαρχείου «πρὸς διοίκησιν καὶ διαχείρησιν ἐπὶ τὰ βελτίω τῶν τῆς Ἱ. Νέας Μονῆς», ἡ ὁποία εἶχε περιέλθει σὲ δεινὴ κατάσταση καὶ τὰ χρέη της ἀνερχόταν σὲ 220.000 γρόσια. Αὐτὰ ὀφείλονταν στὶς πολλὰς συμφορὰς ποὺ ἐπληξάν τὴ Μονὴ τοὺς τελευταίους αἰῶνες. Τὸ 1802 ὑποχρεώθηκε νὰ καταβάλλει στοὺς Τούρκους τὸ ὑπέρογκο ποσὸ τῶν 600.000 ἢ 800.000 γροσίων, ἐπειδὴ θεωρήθηκε ὑπεύθυνη γιὰ τὸν ἐχριστιανισμό τῶν δύο θυγατέρων τοῦ Τούρκου Μαμμωνᾶ. Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ πολλὰ κτήματα ποὺ πούλησε τότε καὶ τὰ δάνεια ποὺ ἔλαβε, ἔχασε τὰ προνόμιά της καὶ τὸ αὐτοκέφαλο τῆς διοικήσεώς της. Ἡ μεγαλύτερη ὁμως συμφορὰ ἦταν οἱ φοβερὲς σφαγὲς καὶ καταστροφὲς τὸ 1822 καὶ 1828, ὅταν οἱ Τούρκοι κατέσφαξαν τοὺς μοναχοὺς, λεηλάτησαν τοὺς θησαυροὺς της καὶ πυρπόλησαν τὸ λαμπρὸ μοναστηριακὸ συγκρότημα. Τὸ ἐπόμενο χτύπημα ἀπὸ τοὺς καταστρεπτικὸς σεισμοὺς τοῦ 1881 μετέτρεψε πολλὰ ἀπὸ τὰ κτίσματα σὲ σωρὸ ἐρειπίων καὶ ἐπέφερε τὸ μαρασμὸ στὸ ἄλλοτε περιλαμπρὸ ἱστορικὸ μοναστήρι.

Τὸ χειρόγραφο ἀποτελεῖται ἀπὸ τὴ σελίδα τοῦ τίτλου: «Βραχέα τινὰ πρὸς βελτίωσιν τῶν τῆς Ἱ. Νέας Μονῆς Διοικητικῶν καὶ Οἰκονομικῶν, ἐγκριθέντα ὑπὸ τῆς Συνελεύσεως τῶν Πατέρων, γενομένης ἐν τῷ Ἱ. Ναῶ τῆς Μονῆς τῇ 25ῃ Σεπτεμβρίου, συναρμολογηθέντα ὑπὸ Κυρίλλου Τρεχάκη, προηγουμένου. Ἐν Χίῳ» καὶ ἀπὸ ἐννέα σελίδες μὲ τὸ περιεχόμενο, τὸ ὁποῖο κλείνει μὲ τὴν ἡμερομηνία, δύο σφραγίδες καὶ τὶς ὑπογραφές.

Μετὰ τὸν τίτλο, ποὺ ἐπαναλαμβάνεται στὴν ἀρχὴ τοῦ κειμένου καὶ τὴν προσφώνηση «Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί», ὁ Προηγούμενος Κύριλλος Τρεχάκης ὑπενθυμίζει στοὺς πατέρες τὴ δεινὴ θέση, στὴν ὁποία περιῆλθε ἡ Νέα Μονὴ καὶ τονίζει τὴν ἀνάγκη γιὰ τὴ βελτίωση τῆς κατάστασης. Ἀπαριθμεῖ τὶς αἰτίες, τὶς διοικητικὰς καὶ τὶς οἰκονομικὰς («οἱ κάτοχοι τῶν Ἀποτρίτων² τῶν Ὀλύμπων, τῶν Καμποχωρίων καὶ τῶν Καρδαμύλων ἀρνοῦνται νὰ

² Τὸ πατροπαράδοτο ἔθιμο, λεγόμενο «τῶν Ἀποτρίτων», τὸ ὁποῖο ἐπικρατοῦσε στὰ Κατώχωρα, ὄριζε ὅτι ἀπὸ τὰ κτήματα ποὺ νοίκιαζε ἡ Νέα Μονὴ αὐτὴ ἐλάμβανε τὸ ἓνα τρίτο τοῦ ἔτησιου καρποῦ, ἀλλὰ ὁ καλλιεργητῆς εἶχε καὶ τὸ τρίτο τῆς γῆς. (Στὴ Βολισσὸ ἐλάμβανε τὰ δύο πέμπτα καὶ ἀλλοῦ ὑπῆρχαν ἄλλες ρυθμίσεις.) Ἐξ αἰτίας τῶν Ἀποτρίτων δημιουργήθηκαν πολλὰς ἐριδες καὶ φιλονικίες.

πληρώσωσι τὰ ἐτήσια ἐνοίκια τῶν κτημάτων της καὶ τὰ καθυστερούμενα ποσά, πὺ ἐχουν ἀνέλθει σὲ χιλιάδες λίρες, ὄχι μόνο ζημίωσαν τὴν Μονὴν ἀλλὰ καὶ τὴν ὑπέβαλαν σὲ χρέη») καὶ ἐκφράζει τὴν αἰσιοδοξία του ὅτι τὰ προβλήματα θὰ ξεπεραστοῦν μὲ τὴ βοήθεια τῆς Παναγίας Νεαμονητίδος καὶ τὴν εὐχή τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀνακοινώνει στὴ Συνέλευση τῶν Πατέρων ὅτι ὁ Μητροπολίτης Κωνσταντῖνος Δεληγιάννης, μετὰ ἀπὸ πολλὰ συμβουλές, συνέστησε στὸν Καθηγούμενο νὰ συγκαλέσει σύσκεψη γιὰ τὴν ἐξεύρεση θεραπείας τοῦ κακοῦ καὶ ὅτι κατήρτισαν σχέδιο, τοῦ ὁποῖου ἔλαβε γνῶσιν ὁ Καθηγούμενος καὶ κάποιοι Σύμβουλοι καὶ τὸ παρουσιάζει στὴ Συνέλευση «ὡς μέσον ἐπαινετικὸν καὶ σωτηριῶδες».

Τὸ σχέδιο πὺ ἀκολουθεῖ ἀποτελεῖται ἀπὸ δεκαεπτὰ ἄρθρα, τὰ ὁποῖα ἀφοροῦν ἑπτὰ θέματα:

Στὸ Α': «Περὶ Ἡγουμένων καὶ Συμβούλων» ὑπάρχουν τέσσερα ἄρθρα (α-δ) μὲ τὰ ὀνόματα καὶ τὶς ἀρμοδιότητες τοῦ Ἡγουμένου, τεσσάρων Συμβούλων καὶ δύο βοηθῶν, καθὼς καὶ γιὰ τὸν τρόπο πὺ θὰ λαμβάνονται οἱ ἀποφάσεις.

Στὸ Β': «Περὶ Μοναχῶν» περιλαμβάνονται πέντε ἄρθρα (ε-θ), πὺ ἀναφέρονται ἀναλυτικὰ στὰ καθήκοντα τῶν Μοναχῶν, τὴν τέλεση τῶν ἀκολουθιῶν καὶ τὶς ὑποχρεώσεις ὄσων θέλουν νὰ μονάσουν.

Στὸ Γ': «Περὶ Μισθῶν» γίνεται λόγος σὲ τρία ἄρθρα (ι-ιβ) γιὰ ὄσους δικαιοῦνται μισθὸ, ὁ τρόπος ἔγκρισης, τὸ ποσὸ καὶ οἱ ὑποχρεώσεις τῶν μισθοδοτουμένων. Ὅριζεται ἐπίσης ὁ δικηγόρος γιὰ τὶς δικαστικὲς ὑποθέσεις τῆς Μονῆς.

Τὸ Δ': «Περὶ Δανείων καὶ Δαπανῶν» περιλαμβάνει ἕνα ἄρθρο (ιγ) γιὰ τὴν ἀπαγόρευση συναψῆς δανείου χωρὶς προηγούμενη ἀπόφαση τῆς Συνελεύσεως καὶ καθορίζει ἐπακριβῶς τοὺς ὄρους, βάσει τῶν ὁποῖων θὰ ἐπιτρέπονται δαπάνες.

Στὸ Ε': «Περὶ Ἐμβατοικιάσεων», ἕνα ἄρθρο (ιδ) καθορίζει τοὺς ὄρους τῶν ἐνοικιάσεων τῶν κτημάτων τῆς Μονῆς καὶ ἀναφέρεται στὴν ἀποκατάσταση μιᾶς παράτυπης ἐνοικίασης ἑνὸς κτήματος στὸ Δαφνῶνα. Τὸ δεύτερο ἄρθρο (ιε) ἀναφέρεται στοὺς ὄρους τῶν ἐνοικιάσεων τῶν κτημάτων τῆς Μονῆς στὰ Μετόχιά της στὸ Σιερό (τοῦ Κάμπου), τὴν Καλλιμασιά, τὴν Καλαμωτὴ καὶ τὴν Σιδεροῦντα.

Ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρον εἶναι τὸ ἄρθρο (ιστ) στὸ θέμα Στ': «Περὶ Καμινίων ἀσβέστου», ὄπου καθορίζονται τὰ σχετικὰ μὲ αὐτὰ ἐπακριβῶς καὶ γιὰ δέκα χρόνια.

Στὸ Ζ': «Περὶ Ἐπισκευῶν» (ἄρθρο ιζ), προβλέπονται νὰ γίνονται αὐτὲς μόνον ἂν ὑπάρχει ἀνάγκη, τὸ Συμβούλιο θὰ ἐξετάζει ἂν ὑπάρχουν χρήματα καὶ θὰ τὶς ἐγκρίνει ἢ συνέλευση τῶν Πατέρων.

Στὸν ἐπίλογο ὁ Κύριλλος Τρεχάκης ἐκφράζει τὴ γνώμη του γιὰ τὴν παραδοχὴ τῶν ἄρθρων ἀπὸ ὅλους τοὺς συμμετέχοντες, ἀκολουθεῖ ἢ ἡμερομηνία, ἢ ἐγκριση μὲ μικρὴ τροποποίηση, οἱ ὑπογραφὲς καὶ οἱ σφραγίδες.

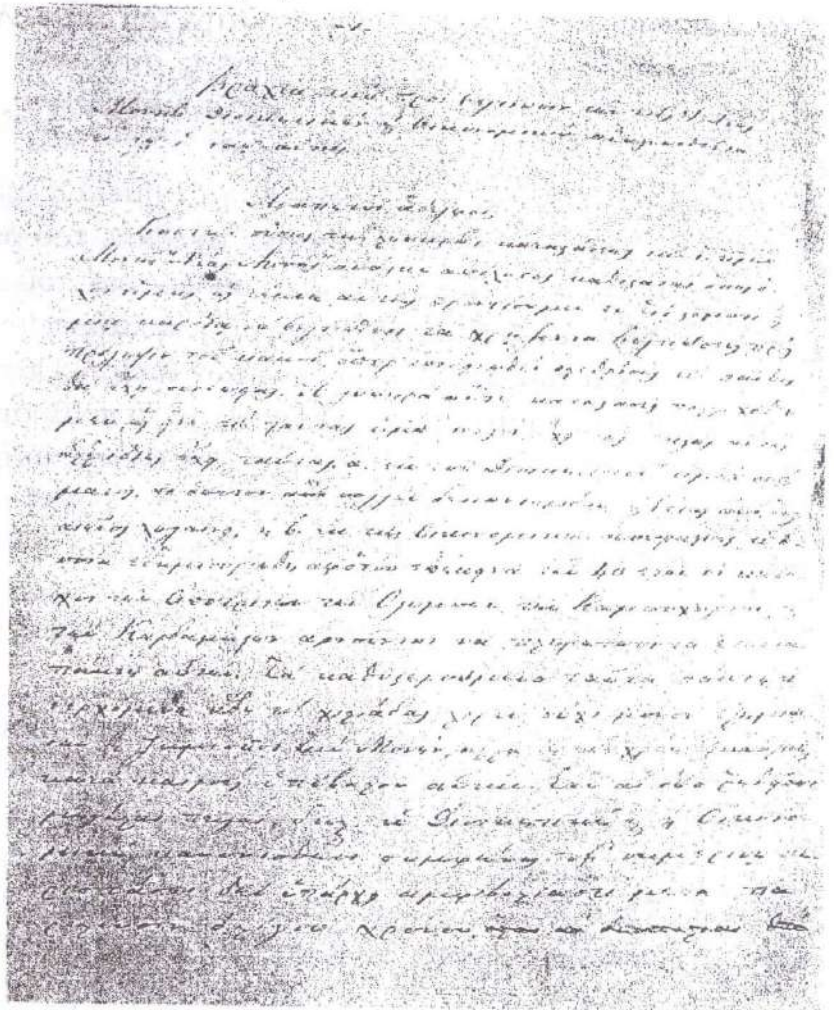
Τὸ πλήρες κείμενο τοῦ χειρογράφου ἔχει ὡς ἑξῆς:³

ΚΕΙΜΕΝΟ

Βραχέα τινὰ πρὸς βελτίωσιν τῶν τῆς Ἱ. Νέας Μονῆς, Διοικητικὴν καὶ Οἰκονομικὴν, ἀναγνωσθέντα ἐν τῷ Ἱ. Ναῶ αὐτῆς.

Αγαπητοὶ ἀδελφοί,

Γνωστῆς οὔσης τῆς λυπηρᾶς καταστάσεως τῆς Ἱ. ἡμῶν Μονῆς «Νέας Μονῆς» ἀνάγκη ἀπόλυτος καθίσταται, ὅπως ὅλοι ὑμεῖς, ὡς τέκνα αὐτῆς, φροντίσωμεν ἐν ἐνὶ σώματι καὶ μιᾷ καρδίᾳ νὰ βελτιώθωσι τὰ χηρίζοντα βελτιώσεως πρὸς πρόληψιν τοῦ κακοῦ. Ὅπερ ἐπιδεινωθὲν ὀλεθρίους εἰς πάντας θὰ ἔχη συνεπειάς. Ἡ λυπηρὰ αὕτη κατάστασις πολλαχόθεν μὲν, ὡς εἶναι εἰς πάντας ἡμᾶς γνωστόν, ἔχει τὰς πηγὰς αὐτῆς,

ἀλλὰ ἰδίως ἔχει ταύτας: α. ἐκ τοῦ Διοικητικοῦ ἡμῶν συστήματος, τὸ ὁποῖον ἀπὸ πολλῶν δεκαετηρίδων καὶ ἰδίως ἀπὸ ἑνὸς αἰῶνος χωλαίνει, καὶ β. ἐκ

³ Γιὰ τὴ μεταγραφὴ τοῦ χειρογράφου εὐχαριστῶ τὸ Νίκο Κ. Λουτράρη.

τῆς Οἰκονομικῆς δυσπραγίας, ἡ ὁποία ἐδημιουργήθη ἀφ' ὅτου ἐπέκεινα τῶν 40 ἐτῶν οἱ κάτοχοι τῶν Αποτρίτων τῶν Ὀλύμπων, τῶν Καμποχωρίων καὶ τῶν Καρδαμύλων ἀρνοῦνται νὰ πληρώσωσι τὰ ἐτήσια πάκτη αὐτῶν. Τὰ καθυστερούμενα τοῦτα πάκτη, ἀνερχόμενα ἤδη εἰς χιλιάδας λιρῶν, οὐχὶ μόνον ἐζημίωσαν καὶ ζημιούσι τὴν Μονήν, ἀλλὰ καὶ εἰς χρέη ἐξ ἀνάγκης κατὰ καιροῦς ὑπέβαλαν αὐτήν. Ἐὰν οἱ δύο ῥηθεῖσαι μεγάλαι πηγαί, δηλ. ἡ Διοικητικὴ καὶ ἡ Οἰκονομικὴ, κανονισθῶσι συμφώνως τῇ σημερινῇ περιστάσει, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι μετὰ παρέλευσιν ὀλίγου χρόνου ὅλαι αἱ δυσκολαί θὰ παρέλθωσι πρὸς κοινὴν πάντων ἡμῶν χαρὰ, ἡ δὲ χαρὰ αὕτη θὰ συνοδεύηται τῇ βοήθειᾳ τῆς Θεομήτορος μητρὸς ἡμῶν Νεαμονήτιδος καὶ τῇ εὐχῇ τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας.

Ἡ Α. Σεβασμιότης ἡμῶν Ἅγιος Χίου κ. Κωνσταντῖνος Δεληγιάννης, λυπούμενος διὰ τὴν κατάστασιν ταύτην, ἀφ' οὗ πολλάκις συνεβούλευσεν ἡμῖν πατρικῶς περὶ τούτου τὰ δέοντα, συνέστησεν τελευταῖον εἰς τὸν Καθηγούμενον, ὅπως συγκαλέσῃ εἰς συνέλευσιν ἡμᾶς, ὅπως σκεφθῶμεν περὶ τῆς δυνατῆς θεραπείας τοῦ κακοῦ.

Πολλοὶ ἐξ ἡμῶν μελετήσαντες τὰ σημεῖα περὶ τῆς δυνατῆς διορθώσεως τῶν πραγμάτων κατηρτίσαμεν σχέδιον, τοῦ ὁποίου ἔλαβε γνῶσιν ὁ Καθηγούμενος καὶ τινες τῶν Συμβούλων διὰ τοῦ Μητροπολίτου. Εἰς τὸ σχέδιον τοῦτο οὐδεμία κατηγορία ἢ μομφὴ καθάπτεται τόσῳ τοῦ Καθηγουμένου ὅσῳ καὶ τῶν Συμβούλων καὶ τῶν ἄλλων Πατέρων, καὶ διὰ τοῦτο οἱ παραδεχόμενοι τοῦτο ἔχουσι πλήρη τὴν πεποίθησιν ὅτι καὶ ὅλοι ἐν γένει οἱ τὴν σημερινὴν συνέλευσιν ἀποτελοῦντες ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Καθηγουμένου, κατὰ πρόσκλησιν τοῦ ὁποίου γίνεται αὕτη, θέλουσι μετὰ χαρᾶς ἀποδεχθῆ τοῦτο ὡς μέσον ἐπαινετικὸν ἀφ' ἑνός, καὶ ἀφ' ἑτέρου σωτηριῶδες καὶ διὰ τὴν Μονήν καὶ δι' ὅλους ἐν γένει τοὺς ἀδελφούς.

Τὸ λοιπὸν τοῦτο τό σχέδιον ἔχει ὡς ἐξῆς:

Α'.

Περὶ Ἡγουμένων καὶ Συμβούλων

Ἄρθρ. α'. Κατὰ τὰ ἀρχαῖα ἔθιμα καὶ τὸν Κανονισμόν τῆς μονῆς (Ἄρθρ. 11) δύο μόνον Σύμβουλοι θὰ συνεργάζωνται ἀπὸ σήμερον μετὰ τοῦ ἡγουμένου κῦρ Γαβριήλ, ἦτοι ὁ κῦρ Γρηγόριος Μεννῆς καὶ ὁ κῦρ Μακάριος Κωστωμένος, οἱ δὲ ἕτεροι δύο, ἦτοι ὁ προηγούμενος Κωνσταντῖος Κωστωμένος καὶ ὁ παπᾶ Ἄνθιμος Τίλλης, ἀπαλλάσσονται ἀπὸ σήμερον τῆς ὑπηρεσίας, διότι ὡς ἐκ τῆς μακρᾶς τῆς Μονῆς διαμονῆς αὐτῶν παρακωλύεται σπουδαίως ἡ ἐργασία, ἄλλως τε καὶ τὰ ἴδια συμφέροντα αὐτῶν παραβλάπτονται.

Ἄρθρ. β'. Ὡς βοηθοὶ τοῦ Ἡγουμένου καὶ τῶν Συμβούλων διορίζονται ἀπὸ σήμερον μέχρι τέλους τῆς παρούσης Ἡγουμενίας οἱ προηγούμενοι

Ἰωαννίκιος Δροσινὸς καὶ Χατζῆ Θεοδόσιος Λουφάκης, ἀμισθί, ὡς εἰδότες καλῶς τὰ τῆς Μονῆς καὶ δυνάμενοι οὕτω νὰ ὠφελήσουσιν αὐτὴν κατὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς ὑποθέσεως αὐτῆς.

Ἄρθρ. γ'. Οὐδεμίαν ὑπόθεσιν μικρὰν ἢ σπουδαίαν θὰ διεξάγῃ μόνος μονομερῶς ὁ Ἡγούμενος, οὔτε γνώμην ἐπὶ οἰασδῆποτε ὑποθέσεως θὰ ἐκφέρῃ, πρὶν συνεννοηθῆ πρότερον μετὰ τῶν Συμβούλων καὶ τῶν δύο βοηθῶν καὶ ἀποφασισθῆ ἢ ὑπόθεσις διὰ πράξεως ἐν τῷ Κωδικῷ ὑπογεγραμμένης ὑπὸ πάντων.

Ἄρθρ. δ'. Ἐπὶ τῶν γενικωτέρων καὶ σπουδαιωτέρων ὑποθέσεων τῆς Μονῆς τὸ Συμβούλιον διὰ πλειοψηφίας πάντοτε διὰ πράξεως προσκαλεῖ διὰ τοῦ Προέδρου Ἡγουμένου τοὺς μᾶλλον προκρίτους ἐκ τῶν ἀδελφῶν εἰς συνέλευσιν καὶ δι' ἐγγράφου προσκλήσεως, ἐν ἣ ὀρίζεται ἡ ἡμέρα τῆς συνελεύσεως ὡς καὶ ἡ ὑπόθεσις δι' ἣν προσκαλεῖται πρὸς σύσκεψιν ἢ συνέλευσιν (Κανον. Ἄρθρ. 14). Τοῦτου δὲ μὴ οὕτω γενομένου πᾶσα ἑτέρα ἀπόφασις θὰ εἶναι ἀπὸ σήμερον ἄκυρος καὶ ὑπὸ ἀτομικὴν εὐθύνην τῶν ἀποφασίζόντων.

Β'.

Περὶ Μοναχῶν

Ἄρθρ. ε'. Οἱ Μοναχοί, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν ἐν Ἀγία Παρασκευῇ, Χαρτουλαρίῳ Παμφυλλίδῃ καὶ Γεροντίῳ ἐν Ἀγίᾳ Τριάδι διαρκῶς διαμενόντων κεκαρμένων ἢ καὶ δοκίμων ἀδελφῶν ὀφείλουσιν νὰ παρευρίσκωνται εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Μονῆς τακτικῶς καὶ ἀπαραβάτως καθ' ἑκάστην ἀπὸ σήμερον· καὶ οἱ μὲν τῇ Μονῇ διαμένοντες νὰ παρευρίσκωνται καθ' ἑκάστην ἑσπέραν καὶ πρωΐαν· οἱ δὲ ἐν τοῖς ῥηθείσι μέρεσι κατὰ πᾶσαν ἑορτὴν, ἐξαιρουμένων τῶν ἀσθενούντων καὶ τῶν ἐξ ἀνάγκης ἀποδεδειγμένης κωλυομένων. Ὁ παραβάτης καὶ ἀπειθῆς σημειούμενος ὑπὸ τοῦ ἡγουμένου θὰ τιμωρεῖται αὐστηρῶς διὰ πράξεως τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.

Ἄρθρ. στ'. Οἱ Μοναχοὶ ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ ὀφείλουσιν ἅπαντες νὰ ῥασοφορῶσι καὶ νὰ μένωσιν ἀπὸ ἀρχῆς μέχρι τέλους τῶν Ἱερῶν ἀκολουθιῶν, Ἑσπερινοῦ, Ὁρθρου καὶ Λειτουργίας (Ἄρθρ. Καν. 19).

Ἄρθρ. ζ'. Ὁ Ἑσπερινός, ὁ Ὁρθρος καὶ ἡ Θεία Λειτουργία ἐπιτηρούμεναι καὶ διευθυνόμεναι ὑπὸ τοῦ Ἡγουμένου ἢ τοῦ ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ θὰ τελῶνται ἀπὸ σήμερον κατὰ τὴν ἀρχαίαν τάξιν τῆς Μονῆς· ἐν μὲν τῷ Ἑσπερινῷ τρεῖς τῆς ἑβδομάδος ψαλλομένης τῆς παρακλήσεως τῆς Θεοτόκου· μετὰ δὲ τὸν Ὁρθρον τῶν καθημερινῶν, ἀναγιγνωσκομένων καὶ τῶν τριῶν Ὁρῶν Α', Γ' καὶ Στ' πλὴν τῶν Προηγιασμένων, τῆς παραμονῆς τῆς τοῦ Χριστοῦ Γεννήσεως καὶ τῆς παραμονῆς τῶν Φώτων· καὶ ἐν τῇ Θείᾳ Λειτουργίᾳ τῶν Ἑορτῶν ψαλλομένων τῶν Τυπικῶν καὶ Μακαρισμῶν. Διὰ

πάσαν δὲ τούτων παράβασιν θὰ εἶναι ὑπεύθυνον τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον εἰς τὴν Συνέλευσιν τῶν Πατέρων. Ἐν δὲ ταῖς Κυριακαῖς πρὸ τοῦ Ἐξαψάλμου θὰ ἀναγιγνώσκηται ἡ ἐρμηνεία τοῦ Ἱ. Εὐαγγελίου τῆς ἡμέρας ἐκ τοῦ Πραξαποστόλου.

Ἄρθρ. η'. Οὐδεὶς εἰς τὸ ἐξῆς θὰ γίνηται δεκτὸς εἰς τὴν Μονήν, ἵνα μονάσῃ, ἢ καὶ ὡς ὑποτακτικὸς καὶ ὡς δόκιμος, ἄνευ ἐγκρίσεως καὶ ἀδείας τοῦ Συμβουλίου δεδηλωμένης διὰ πράξεως αὐτοῦ, τῇ γνώσει δὲ καὶ τοῦ Μητροπολίτου, ὡς Ἐπόπτου.

Ἄρθρ. θ'. Οὐδεὶς ἔξωθεν ἐρχόμενος καὶ θέλων μονάσῃ θὰ ἐγκαθίσταται ἢ θὰ διαμένῃ διαρκῶς ἐκτὸς τῆς Μονῆς, ἔν τινι κτήματι ἢ τόπῳ τῆς περιφερείας αὐτῆς, ἀλλὰ θὰ ἐγκαθίσταται ὑποχρεωτικῶς ἐντὸς αὐτῆς ἅμα τῇ ἐγγραφῇ αὐτοῦ ἐν τῷ Κωδίκῳ, εἰδεμῇ ἀπερχέσθω ἀπ' αὐτῆς.

Γ'.

Περὶ Μισθῶν

Ἄρθρ. ι'. Ὁ Ἡγούμενος καὶ οἱ Σύμβουλοι μετὰ τῶν βοηθῶν προηγουμένων διαλέγουσι τοὺς καταλλήλους ἐκ τῶν ἀδελφῶν διὰ τὴν ἀναγκαίαν ὑπηρεσίαν, τῇ οἰκονομίᾳ πάντοτε χρώμενοι, ἐν ἀνάγκῃ δὲ λαμβάνουσιν καὶ τὴν γνώμην τῆς Συνελεύσεως τῶν Πατέρων. Οὐδένα δὲ οἰονδήποτε μισθὸν εἴτε ὑπὲρ τοῦ Ἡγουμενοῦ εἴτε ὑπὲρ τοῦ Συμβουλίου, πρὸς δὲ τούτους οὐδένα ἐπίσης μισθὸν παραδέχεται ἀπὸ σήμερον ἢ Συνέλευσις, Γραμματέως, Ὑπογραμματέως, Ταμίου, Διαχειριστοῦ, ἰδιαιτέρας ἐπιτροπῆς ἢ Δικηγόρου τακτικοῦ, ἄνευ γνώσεως καὶ ἀποφάσεως αὐτῆς. Εἰς δὲ Συνάκτης διὰ τὴν ἐκάστοτε ὑπηρεσίαν τῶν εἰσπραξέων.

Ἄρθρ. ια'. Ὁ πρῶτος Γραμματεὺς θὰ λαμβάνῃ ἀπὸ τοῦ διορισμοῦ αὐτοῦ δεκαπέντε τὸ πολὺ λίρας Τουρκίας κατ' ἔτος, κρατῶν λογιστικῶς καὶ τακτικῶς τὰ βιβλία καὶ ὑποβάλλον κατ' ἔτος τὸν ἰσολογισμὸν καὶ ἀπολογισμὸν τῆς διαχειρίσεως τῆς Ἡγουμενίας. Ὁ δεῦτερος Γραμματεὺς θὰ λαμβάνῃ κατ' ἔτος γρόσια πεντακόσια (ἀριθ. 500)· θὰ εἶναι δὲ ἐκ τῶν καλῶν ἀδελφῶν τῆς Μονῆς καὶ θὰ διαμένῃ διαρκῶς ἐν αὐτῇ, κρατῶν τὸ βιβλίον τῶν καθημερινῶν πράξεων τοῦ Συμβουλίου ὡς καὶ τὸ βιβλίον τῶν Ἐσόδων καὶ Ἐξόδων τῆς ἡμέρας σαφῶς καὶ καθαρῶς τηρούμενον.

Ἄρθρ. ιβ'. Διὰ τὰς χρήζουσας δικαστικῆς ὁδοῦ ὑποθέσεις τῆς Μονῆς εἰς τὰ ἐνταῦθα Ἐκκλησιαστικὰ καὶ Πολιτικὰ Διαστήρια τὸ Ἡγουμενικὸν Συμβούλιον δύναται νὰ προτιμᾷ παντὸς ἄλλου δικηγόρου ἐπὶ ῥητῇ καὶ νομίμῳ ἀμοιβῇ τὸν κ. Γεώργιον Νικολ. Ζερβούδην ὡς εἰδήμονα τῶν τῆς Μονῆς καὶ τὴν κοινὴν τοῦ ἀδελφοῦ ἔχοντα ἐμπιστοσύνην καὶ ὑπόληψιν.

Δ'.

Περὶ Δανείων καὶ Δαπανῶν

Άρθρ. ιγ'. Άνευ προηγουμένης απόφάσεως τῆς Συνελεύσεως τῶν Πατέρων συνοδευομένης τῇ γνώμῃ καὶ ἀδείᾳ τοῦ Μητροπολίτου ὡς Ἐπόπτου τῆς Μονῆς, τὸ Ἑγουμενοσυμβούλιον οὐδὲν δάνειον θὰ συνάπτῃ εἰς τὸ ἐξῆς, οἰασδήποτε ἀνάγκης ἤθελεν εἶνε τοῦτον. Πᾶν δάνειον μὴ οὕτω γενόμενον θὰ εἶνε εἰς λογαριασμὸν καὶ βάρος τοῦ δανειζομένου ἀτομικῶς. Οὐδεμία δὲ δαπάνη θὰ γίνεται τοῦ λοιποῦ τακτικῆ ἢ ἔκτακτος ἀφορῶσα τὸ Κοινὸν καὶ τὴν καθ' ἑκάστην ἡμέραν δαπάνην λόγῳ τροφίμων καὶ λοιπῶν ἐξόδων ἄνευ προηγουμένης συνεννοήσεως καὶ ἐγκρίσεως τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου διὰ ῥητῆς πράξεως σαφηνιζούσης τὸν σκοπὸν τῆς δαπάνης.

Ε'.

Περὶ Ἐμβατοικιάσεων

Άρθρ. ιδ'. Εἰς οὐδένα τῶν λαϊκῶν ἐπιτρέπεται νὰ ἐμβατοικιάζῃ τοῦ λοιποῦ κτῆμα τῆς Μονῆς εἰς δύο ἢ καὶ πλείονα πρόσωπα, εἰ μὴ εἰς ἓν μόνον πρόσωπον. Πᾶσα δὲ ἑτέρα ἐμβατοικίασις θὰ εἶνε ἄκυρος. Ἡ πρότινος γενομένη παρατύπως καὶ παρανόμως καὶ ἄνευ τῆς ἐθυμοταξίας τῆς Μονῆς ἐμβατοικίασις τοῦ περὶ τὸν Δαφνῶνα κτήματος τοῦ «Μακρῆ» καὶ εἰ τις ἄλλη παραπλησία, εἶνε ἄκυρος καὶ τὸ κτῆμα δέον ταχέως νὰ μετεμβατοικιαστῇ ἐπισήμως καὶ εἰς ἓν μόνον πρόσωπον.

Άρθρ. ιε'. Ἐν τῷ Μεγ. Μετοχίῳ, ἐν τῷ Σιερῶ, ἐν τῷ Μετοχίῳ Καλλιμασίας, ἐν τῷ Μετοχίῳ Καλαμωτῆς καὶ ἐν τῷ Μετοχίῳ Σιδηροῦντος αἱ ἐμβατοικίασις τῶν κατὰ τεμάχια ἐν αὐτοῖς χωραφίων θὰ γίνωνται διὰ τὸ ἐξῆς διὰ πλειστηριασμοῦ εἰς τοὺς μοναχοὺς ἢ καὶ τοὺς λαϊκοὺς καὶ οὐδέποτε μονομερῶς. Οἱ δ' ἐμβατοικιασταὶ τούτων θὰ πληρώνωσι κατ' ἔτος μετὰ τοῦ ἑτησίου ἐμβατοικίου καὶ τὸν φόρον τῆς Κυβερνήσεως.

ΣΤ'.

Περὶ Καμινίων ἀσβέστου

Άρθρ. ιστ'. Ἐπὶ δέκα ἔτη ἀπὸ σήμερον οὐδὲν Ἑγουμενο-συμβούλιον δικαιούται νὰ πωλήσῃ ἐκ τοῦ δάσους οὔτε δένδρα χλωρὰ, οὔτε κλάδους, οὔτε χαμόκλαδα οἰαδήποτε πρὸς κατασκευὴν ἀσβέστου ἢ πρὸς ἄλλην χρῆσιν, δύναται ὅμως νὰ πωλήσῃ χαμόκλαδα ἢ κλάδους πρὸς καθαρισμὸν ἐν ἀνάγκῃ δι' ἀσβεστον πρὸς χρῆσιν τῆς Μονῆς καὶ τῶν ἀδελφῶν.

Τὰ δὲ τυχὸν καιόμενα δένδρα ὑπὸ τῶν κακοβούλων χ(;) θὰ πωλῶνται μόνον εἰς ἀδελφοὺς τῆς Μονῆς διὰ πλειστηριασμοῦ ἐπὶ Σημαντηρᾶ(;), ἐγγυωμένους χρηματικῶς διὰ πάσαν ζημίαν.

Ζ'.

Περὶ Ἐπισκευῶν

Άρθρ. ιζ'. Οὐδεμία δημοσία οἰκοδομὴ ἢ ἐπισκευὴ ναοῦ, ξενῶνος, σχολείου, πυλῶνος, τραπέζης, στέρνας ἢ κελίων θὰ γίνηται εἰς τὸ ἐξῆς

ἄνευ ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου. Ἐὰν δὲ καταστῇ ἀνάγκη ἐκτελέσεώς τινος ἐκ τούτων, τὸ Συμβούλιον σκεφθεῖ προηγουμένως περὶ τοῦ ἐὰν ὑπάρχωσιν ἐν τῷ Ταμείῳ χρήματα, ὀφείλει νὰ συγκαλέσῃ συνέλευσιν τῶν Πατέρων, ἵνα δι' ἐγκρίσεως καὶ ἀποφάσεως ταύτης ἐνεργήσῃ τὰ δέοντα.

Ταῦτα ἀναπτύξας λεπτομερέστερα κατὰ τὴν ἐντολὴν τοῦ Μητροπολίτου καὶ κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τῶν ἐπὶ τούτῳ συσκευασμένων Πατέρων καὶ κατ' ἐντολὴν αὐτῶν ὑποβάλλων διὰ τοῦ παρόντος, πέπομαι(;) ὅτι ὅλα θέλουσι γίνῃ παραδεκτὰ ὑπὸ πάντων τῶν ἀποτελοῦντων τὴν σημερινὴν συνέλευσιν.

Ἐν Νέᾳ Μονῇ Χίου, τῇ
25^ῃ Σεπτεμβρίου 1903
Προηγούμενος
Κύριλλος Τρεχάκης

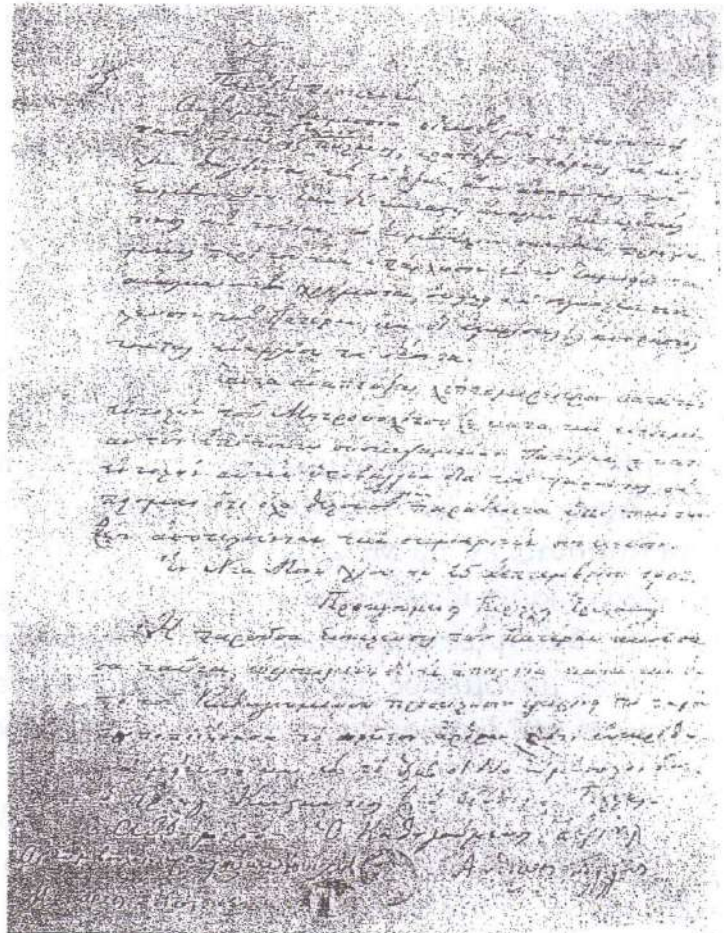
Ἡ παρούσα Συνέλευσις τῶν Πατέρων ἀκούσασα ταῦτα, εὕρισκομένη δὲ ἐν ἀπαρτίᾳ κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Καθηγουμένου πρόσκλησιν, ἐγκρίνει τὸ παρὸν τροποποιήσασα τὸ πρῶτον Ἄρθρον, διότι ἐνεκρίθη νὰ μείνωσι καὶ εἰς τὸ ἔξῃς οἱ δύο Σύμβουλοι, δηλ. ὁ Προηγ. Κωνστάντιος καὶ ὁ Ἄνθιμος Τίλλης.

Αὐθήμερόν

Ὁ Καθηγούμενος Γαβριὴλ
Προηγούμενος (δυσανάγνωστο)

Οἱ Σύμβουλοι
Ἄνθιμος Τίλλης
Μακάριος Κωστωμένος

σφραγίδες αὐτῶν.

Ἡ λάρνακα με λείψανα τοῦ Ἐθνομάρτυρος Μητροπολίτου Χίου Πλάτωνος Φραγκιάδου, εἰς τὸν Ἱερὸν Καθεδρικὸν Ναὸν Ἁγίου Νικολάου Οἰνούσῶν.

Τὸ Π/Π «ΣΤΑΜΟΥ», τὸ ὁποῖον με Κυβερνήτην τὸν Ἀνθυποπλοίαρχον (Π.Ν.) Μιχαήλ Κουτσοποδιῶτην ἐπανεκόμισεν εἰς Οἰνούσῃας λείψανα τοῦ Ἐθνομάρτυρος Μητροπολίτου Χίου Πλάτωνος Φραγκιάδου, τὴν 13ην Αὐγούστου 2013.

Φωτογραφική σύνθεση τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Ἐθνομάρτυρος Μητροπολίτου Χίου Πλάτωνος Φραγκιάδου, μὲ τὴν Σκοτεινὴν Φυλακὴν του εἰς τὸ Κάστρον τῆς Χίου.